

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 4T/27/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9511100095
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2020:9511100095.23

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu a členov senátu JUDr. Jána Giertliho a JUDr. Jozefa Šutku, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. marca 2020 v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanej H. L. a spol. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., vedenej pod sp. zn. BB-4T/27/2011 takto

rozhodol:

A.. C. H., nar. XX.XX.XXXX v L., v C., trvale bytom L., E. XXX/XX, podnikateľ,

je vinný, že

Po vzájomnej dohode E. P. a G. P., ktorí v predchádzajúcom konaní učinili vyhlásenie o vine a toto bolo súdom prijaté, G. P. ako konateľka spoločnosti FASION MODE s.r.o. Topoľčany, Krušovská 2093, Topoľčany, IČO: XXXXXXXX a spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o., M. Benku 2430/12, Topoľčany, IČO: XXXXXXXX, ako mesačný platca DPH na základe účtovných dokladov, ktoré dal vypracovať a predložil jej k podpisu E. P., požiadala za spoločnosť FASION MODE s.r.o. Topoľčany vecne a miestne príslušný Daňový úrad Topoľčany o vyplatenie nadmerného odpočtu DPH:

- za mesiac máj 2003 vo výške 29.064.651,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany dňa 15.07.2003 vyplatený v sume 29.064.651,- Sk v prospech účtu FASION MODE s.r.o. číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného vo VÚB a.s. Topoľčany,

- za mesiac jún 2003 vo výške 89.897.002,- Sk, ktorý po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Nitra a Topoľčany vyplatený nebol,

- za mesiac august 2003 vo výške 31.608.315,- Sk, ktorý po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Nitra a Topoľčany vyplatený nebol,

pričom nadmerný odpočet bol uplatnený aj napriek tomu, že pre uplatnenie nadmerného odpočtu nebola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z v tom čase platného znenia § 23 ods. 2 písm. a) zák. č. 289/1995 Z. z. účinného od 1.1.2003, podľa ktorého nadmerný odpočet uplatnený v príslušnom zdaňovacom období daňový úrad vráti do 30. dní od podania daňového priznania za toto zdaňovacie obdobie, ak platiteľ v príslušnom zdaňovacom období uskutočnil vývoz tovaru, nakoľko vývoz tovaru - sád kuchynských hrncov zn. BergHOFF uskutočnený, napriek deklarovanému vývozu na Ukrajinu, nebol a A.. C. H., ako konateľ spoločnosti VERUS s.r.o. so sídlom v Snine, ul. Komenského 2816/94, IČO: XXXXXXXX, po dohode s E. P., zabezpečil minimálne v ôsmich prípadoch v období od 26.05.2003 do 7.08.2003 prostredníctvom nákladného motorového vozidla spoločnosti VERUS s.r.o., ktorého vodičmi boli O. G. a H. J., ako aj prostredníctvom doposiaľ bližšie nestotožnených osôb ukrajinskej národnosti v bližšie nezistenom počte prepráv, prevzatie tovaru - sád kuchynských hrncov zn. BergHOFF dodávaného firmou FASION MODE s.r.o., so sídlom Krušovská 2093, Topoľčany, IČO: XXXXXXXX, ktorej konateľkou bola G. P., z colného skladu Szatmáry - Szatmáry autodoprava s.r.o., so sídlom Zelená 273/36, Veľké Kapušany, do ktorého colného skladu bol tovar - hrnce dopravený zo sídla obchodnej spoločnosti FASION MODE s.r.o. v Topoľčanoch, cez colný sklad v Komoro v Maďarskej republike, a takto tento tovar bol na základe jeho pokynu vozený späť do sídla firmy FASION MODE s.r.o. Topoľčany, pričom pri daňových kontrolách boli predkladané doklady, okrem iného aj JCD a TSK, vyhotovené A.

V. - colnou deklarantkou colného skladu Szatmáry - Szatmáry autodoprava s.r.o., Veľké Kapušany, ktorá v predchádzajúcom konaní učinila vyhlásenie o vine a toto bolo súdom prijaté, ktorými potvrdila vstup tovaru do colného skladu a následný výstup z colného skladu na Ukrajinu pre rôznych drobných odberateľov - nakládku na vozidlá s ukrajinskými evidenčnými číslami a vývoz tohto tovaru na Ukrajinu týmito vozidlami, pričom uvedené vozidlá, podľa vyjadrenia majiteľov vozidiel a príslušných evidencií nie sú nákladnými vozidlami a nikdy zo Slovenska na Ukrajinu takýto tovar nevozili, čomu predchádzalo to, že spoločnosť FASION MODE s.r.o. Topoľčany IČO XXXXXXXX ako odberateľ účtovne dokladovala, že od svojho dodávateľa spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o. v mesiaci máj 2003 zakúpila na faktúry č. 030021 až 030028 celkovo 2768 kusov kuchynských sád hrncov BergHOFF v hodnote 145.320.000,- Sk s daňou z pridanej hodnoty 29.064.000,- Sk, v mesiaci jún 2003 na faktúry č. 030031, 030032, 030033, 030034, 030035, 030038 až 030051 celkovo 8432 kusov kuchynských sád hrncov BergHOFF v hodnote 449.469.222,30 Sk s daňou z pridanej hodnoty 89.893.844,30 Sk, v mesiaci august 2003 na faktúry č. 030076, 030077, 030078, 030079 a 030081 celkovo 2940 kusov kuchynských sád hrncov BergHOFF v hodnote 158.018.130,- Sk s daňou z pridanej hodnoty 31.603.626,- Sk, pričom spoločnosť MEDIUM Topoľčany s.r.o. nikdy odpredávané kuchynské sady hrncov BergHOFF v takom množstve nevlastnila, nenadobudla a teda nemohla ani odpredať a ani neodpredala spoločnosti FASION MODE s.r.o., a bez uskutočnenia zdaniteľného plnenia nemohla ani vystaviť daňové doklady, ktoré by oprávňovali spoločnosť FASION MODE s.r.o. odpočítať daň v zmysle § 20 odsek 1 zákona č. 289/1995 o dani z pridanej hodnoty a v ďalšom H. L. pracujúca pre firmy z portfólia E. P. na základe jeho pokynu vyhotovila faktúry, ktorými firma FASION MODE s.r.o. účtovne dokladovala, že zahraničnému odberateľovi J. O. L. faktúrami č. 01/2003 až 27/2003 a spoločnosti DEREVLJANKO s.r.o. faktúrami č. 28/2003 až 32/2003 odpredala celkovo 12669 kuchynských sád hrncov BergHOFF, spolu vo fakturovanej cene 679.467.000,- Sk v dôsledku čoho v prípade uskutočnenia takéhoto zdaniteľného plnenia by bol tento predaj podľa § 37 odsek 3 Zákona o dani z pridanej hodnoty č. 289/1995 Z. z. oslobodený od dane z pridanej hodnoty, pričom E. P., G. P. a C. H. zámerne predstierali takto dokladovaný tovarový tok, ktorý sa v skutočnosti neudial,

čím spôsobili E. P., G. P., A. C. H. a A. V. spoločným konaním Slovenskej republiky v zastúpení Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky škodu vo výške 29.064.000,- Sk,

teda

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, pričom v časti sa takého konania dopustil konaním nebezpečným pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo,

čím spáchal

pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 v znení zák. č. 171/2003 Z.z. (ďalej „Trestný zákon účinný v čase spáchania skutku“) spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, v časti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku,

za to sa odsudzuje:

Podľa § 250 ods. 5 s použitím § 40 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1. písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku sa mu určuje skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku sa obžalovaní:

H. L. rod. H., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom L. XXX,

V. D. X.v V., trvale bytom V., ul. E. C. XXXX/X,

A.. E. P. nar. XX.XX.XXXX v L. X., trvale bytom V., M. XXXX/X,

A.. J. F. nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom V., J. XXXX/X,

A.. B.C. rod. H., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom V., J. XXXX/X,

spod obžaloby prokurátora ÚŠP GP SR sp. zn. VII/1 Gv 238/09 z 15.07.2011 pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a iné, ktorý mali spáchať tak, že

obž. E. P., obž. G. P. spoločne s obž. H. L., od januára 2002 až do decembra 2002 využívajúc faktický vplyv a možnosť konať za firmy

MEDIUM Topoľčany s.r.o., Topoľčany, Martina Benku 2430/12, IČO: XXXXXXXX,

TEXTIL MARKET s.r.o. Topoľčany, Krušovská 2093, IČO: XXXXXXXX,

TEXTIL-CENTRUM s.r.o. Topoľčany, Krušovská 2093, IČO: XXXXXXXX,

TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o. Topoľčany, Martina Benku 2430/12, IČO: XXXXXXXX,

registrované ako platcovia dane z pridanej hodnoty na Daňovom úrade v Topoľčanoch, a v spoločnosti EUROTEx SR Topoľčany s.r.o. Bratislava, ulica Stará Vajnorská č. 17 registrovanom na Daňovom úrade Bratislava 3 organizovali práce vo firmách takým spôsobom, že obž. E. P., G. P. priamo vyhotovili alebo už podpísali na ich pokyn vyhotovené faktúry, pokladničné doklady a ďalšie s tým súvisiace daňové doklady, ktorým predstierali nákup a predaj najmä textilného tovaru, ktorý množstvom ani hodnotou nezodpovedal fakturovaným sumám a na základe takto vykonávaného účtovníctva, ktoré viedla obž. H. L., ktorá aj disponovala s finančnými prostriedkami firiem, tak v hotovosti ako aj na účtoch, predstierali obchodnú činnosť predajom a nákupom textilného tovaru, hoci s týmto disponovali len v minimálnom množstve dovezeného z Turecka alebo Maďarska. Po vyhotovení kúpnopredajných dokladov, kde dodávateľom aj odberateľom boli firmy z „portfólia“ obž. E. P., za ktoré konal priamo (EUROTEx SR Topoľčany s.r.o.) alebo prostredníctvom svojho otca H. P. (TEXTIL MARKET s.r.o., TEXTIL-CENTRUM s.r.o.) alebo manželky G. P. (MEDIUM Topoľčany s.r.o., TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o.) tieto zahrnuli do účtovníctva jednotlivých firiem, hoci takéto obchody sa nikdy neuskutočnili ináč než „papierovo“, a ktoré na základe takýchto „fiktívnych“ dokladov podávali daňové priznania, v ktorých si uplatňovali nasledovne nadmerné odpočty:

1. Firma MEDIUM Topoľčany s.r.o. zastúpená konateľkou G. P. v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty

- za mesiac november 2002, podané dňa 30.12.2002 na Daňovom úrade Topoľčany, nadmerný odpočet vo výške 42.667.106,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. E. P. a obž. A.. B.C. vyplatený 5.2.2003 v prospech účtu MEDIUM Topoľčany s.r.o., č.ú.: 1417336751/0200 aj napriek tomu, že firmou predložené doklady nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet minimálne vo výške 15.962.499,40 Sk, ktorá nemala byť uznaná,

- za mesiac december 2002, podané dňa 28.1.2003 na Daňovom úrade Topoľčany, nadmerný odpočet vo výške 68.828.331,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. A.. E. P. a obž. A.. B.C. vyplatený 28.2.2003 na č.ú.: 1417336751/0200 aj napriek tomu, že firmou predložené doklady nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet minimálne vo výške 213.170,70 Sk, ktorá nemala byť uznaná.

2. Firma TEXTIL MARKET s.r.o. zastúpená konateľom H. P. v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty

- za mesiac január 2002, podané dňa 25.2.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 42.634,- Sk, ktorý bol vyplatený dňa 13.3.2002,

- za mesiac február 2002, podané dňa 25.3.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 14.936.053,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. V. D. a A.. J. F. vyplatený dňa 18.6.2002 na účet firmy TEXTIL MARKET s.r.o. č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX aj napriek tomu, že firmou predložené doklady k daňovej kontrole nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet minimálne vo výške 7.536.090,- Sk, ktorá nemala byť uznaná,

- za mesiac máj 2002, podané 26.6.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 4.892.214,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. V. D. a obž. A.. J. F. vyplatený dňa 7.10.2002 aj napriek tomu, že firmou predložené doklady k daňovej kontrole nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet minimálne vo výške 2.699.242,90 Sk, ktorá nemala byť uznaná,
  - za mesiac október 2002 podané dňa 26.11.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 25.425.089,- Sk, ktorý bol vyplatený dňa 9.1.2003,
  - za mesiac november 2002 podané dňa 30.12.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 37.293.219,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený dňa 27.1.2003,
  - za mesiac december 2002 podané dňa 28.1.2003 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 57.397.776,- Sk, ktorý bol vyplatený dňa 28.2.2003, pričom nadmerné odpočty boli postupne vyplatené na účet firmy TEXTIL MARKET s.r.o. vedený v TATRA banke a.s., č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX.
3. Firma TEXTIL-CENTRUM s.r.o. ako štvrtročný platca dane z pridanej hodnoty v zastúpení H. P. v daňovom priznaní za 4. štvrťrok 2002 podané 28.1.2003 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 78.224.478,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. A.. E. P. a obž. A.. B.C. vyplatený 28.2.2003 na účet firmy TEXTIL-CENTRUM s.r.o., č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX aj napriek tomu, že firmou predložené doklady nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet minimálne vo výške 10.545.674,90 Sk, ktorá nemala byť uznaná.
4. Firma TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o. v zastúpení G. P. v daňovom priznaní
- za mesiac marec 2002, podané dňa 26.4.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 4.346.987,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený 16.5.2002 na účet firmy TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o., č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX,
  - za mesiac máj 2002 podané dňa 26.6.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 5.171.488,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený 16.7.2002 na účet firmy TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o., č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX,
  - za mesiac september 2002 podané dňa 28.10.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 18.963.906,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. V. D. a A.. J. F. vyplatený dňa 20.12.2002 na účet firmy TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o., č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX aj napriek tomu, že firmou predložené doklady k daňovej kontrole nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet minimálne vo výške 2.627.138,- Sk, ktorá nemala byť uznaná,
  - za mesiac november 2002 podané dňa 30.12.2002 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 50.280.900,- Sk, ktorý bol po kontrole vykonanej pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. V. D. a A.. J. F. vyplatený dňa 19.2.2003 na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX aj napriek tomu, že firmou predložené doklady k daňovej kontrole nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť daň na vstupe minimálne vo výške 120.697.406,- Sk, ktorá nemala byť uznaná,
  - za mesiac december 2002 podané dňa 28.1.2003 na Daňovom úrade Topoľčany nadmerný odpočet vo výške 69.760.207,- Sk, ktorý bol po kontrole pracovníkmi Daňového úradu Topoľčany v zložení obž. V. D. a obž. A.. J. F. vyplatený dňa 7.3.2003 na účet firmy č. XXXXXXXXXXX/XXXX aj napriek tomu, že firmou predložené doklady k daňovej kontrole nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet minimálne vo výške 234.547.034,- Sk, ktorá nemala byť uznaná.
5. Firma EUROTEx SR Topoľčany s.r.o. v zastúpení obž. E. P. v daňovom priznaní
- za mesiac február 2002 podané dňa 27.3.2002 na Daňovom úrade Bratislava 3 nadmerný odpočet vo výške 3.149.232,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený 24.4.2002,
  - za mesiac apríl 2002 podané dňa 24.5.2002 na Daňovom úrade Bratislava 3 nadmerný odpočet vo výške 6.402.645,- Sk, ktorý bol vyplatený dňa 30.9.2002,
  - za mesiac august 2002 podané dňa 25.9.2002 na Daňovom úrade Bratislava 3 nadmerný odpočet vo výške 5.543.387,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený 25.10.2002,
  - za mesiac september 2002 podané dňa 25.10.2002 na Daňovom úrade Bratislava 3 nadmerný odpočet vo výške 2.678.020,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený 25.11.2002,
  - za mesiac október 2002 podané dňa 25.11.2002 na Daňovom úrade Bratislava 3 nadmerný odpočet vo výške 14.403.665,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený 27.12.2002,
  - za mesiac november 2002 podané dňa 23.12.2002 na Daňovom úrade Bratislava 3 nadmerný odpočet vo výške 39.036.572,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený 22.1.2003,

- za mesiac december 2002 podané dňa 27.1.2003 na Daňovom úrade Bratislava 3 nadmerný odpočet vo výške 56.819.666,- Sk, ktorý bol bez kontroly vyplatený dňa 26.2.2003, všetky nadmerné odpočty boli postupne vyplatené na účet firmy EUROTEx SR Topoľčany s.r.o., vedený vo VÚB a.s. firmy č. XXXXXXXXXXX/XXXX.

Obžalovaní E. P., G. P., H. L. takýmto svojim konaním si neoprávnene uplatnili z „fiktívnych“ dokladov sumu na vstupe 721.422.120,- Sk z nikdy nevykonaných obchodov, ktoré neboli kryté tovarom, pretože ani jedna z firiem objem takéhoto množstva tovaru nenakúpila, nemala ho nikdy k dispozícii, nemala ho ani kde uskladniť a nemala ani vstupný kapitál na nákup takéhoto objemu textilného tovaru. Z tejto sumy im daňoví kontrolóri V. D. a A.. J. F. pri kontrole vo firmách TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o. a TEXTIL MARKET s.r.o. neoprávnene uznali sumu 368.106.910,90 Sk a A.. E. P. a A.. B.C. za firmy MEDIUM Topoľčany s.r.o. a TEXTIL-CENTRUM s.r.o. sumu 26.691.345,- Sk ako daň na vstupe napriek tomu, že o úhrade takýchto platieb firmy nepredložili zodpovedajúce doklady, ktoré by tieto sumy umožnili odpočítať. Z takto „vyfabrikovanej“ dane na vstupe dosiahli vyplatenie nadmerných odpočtov v sume 606.449.641,- Sk, ktorá im bola postupne na základe daňových priznaní za rok 2002 vyplatená na účty jednotlivých firiem a následne takto „skompromitované“ firmy s údajnými miliónovými tovarovými zásobami, na ktoré boli vylákané nadmerné odpočty po zmene zákona o dani z pridanej hodnoty č. 289/1995 Z. z. účinnej od 1.1.2003 (zákon č. 511/2002 Z.z.) práve v podmienkach výplaty nadmerného odpočtu, ktorý sa mal odrátať v ďalšom zdaňovacom období od daňovej povinnosti firmy previedli na „biele kone“, ktorých údaje im sprostredkoval V. F., a to nasledovne:

- firmu MEDIUM Topoľčany s.r.o. zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 1.8.2003 na konateľa A.C.,
- firmu TEXTIL MARKET s.r.o. a TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o. zmluvou o prevode obchodných podielov zo dňa 20.3.2003 na Y. Z.,
- firmu TEXTIL-CENTRUM s.r.o. zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 27.3.2003 na Y. K.,
- firmu EUROTEx SR Topoľčany s.r.o. zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 27.3.2003 na E. J.,

oslobodzujú,

pretože nebolo dokázané, že v časti týkajúcej sa obžalovaných sa stal skutok, pre ktorý sú títo stíhaní.

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku sa obžalovaná:

H. L. rod. H., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom L. XXX,

spod obžaloby prokurátora ÚŠP GP SR sp. zn. VII/1 Gv 5/08 z 21.06.2010 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), odsek 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 171/2003 Z. z. v časti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 171/2003 Z. z., ktorý mala spáchať tak, že

v presne nezistenom čase, od februára 2003 obžalovaná G. P. ako konateľka spoločnosti FASION MODE s.r.o. Topoľčany, Krušovská 2093, IČO: XXXXXXXX a spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o., Topoľčany, M. Benku 2430/12, IČO: XXXXXXXX, za ktoré na základe plnej moci konal obž. E. P., pričom administratívne a účtovnícke práce v týchto spoločnostiach riadila obž. H. L. spoločne s obž. A. C. H., konateľom spoločnosti VERUS s.r.o., ako členovia organizovanej skupiny za účelom vlastného obohatenia sa nezákonne získanými finančnými prostriedkami vyplatenými ako nadmerný odpočet a snahou zmať odhalenie takejto trestnej činnosti, skoorinovali svoje konanie, rozdelili si úlohy a spoločne s obž. C. R. ako konateľom spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava s.r.o. Veľké Kapušany, prevádzkujúcej colný sklad vo Veľkých Kapušanoch, spoločne s obž. A. V., colnou deklarantkou v tomto sklade, za organizačného riadenia obž. E. P. a A.. C. H., pričom obž. E. P. mal zabezpečiť prostredníctvom firiem MEDIUM Topoľčany s.r.o. a FASION MODE s.r.o. zdanlivo bezchybný nárok na vrátenie nadmerného odpočtu podporený príslušnými dokladmi a faktúrami a obž. A.. C. H. zabezpečiť osoby, ktoré budú vystupovať ako zahraniční odberatelia tovaru, na ktorý bol uplatnený nadmerný odpočet dane z DPH a potvrdiť jeho vývoz tak, aby neprišlo k spochybneniu vyplatenia finančných prostriedkov z nadmerného odpočtu a následne zabezpečiť návrat hrncov zn. BergHOFF späť do Topoľčian.

Takto spoločnosť FASION MODE s.r.o. Topoľčany, IČO: XXXXXXX ako odberateľ predstierala, že od svojho dodávateľa spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o.:

- v mesiaci máj 2003 zakúpila na faktúry č. 030021 až 030028 celkovo 2768 kusov kuchynských sád hrncov BergHOFF v hodnote 145.323.253,- Sk s daňou z pridanej hodnoty 29.064.651,- Sk,

- v mesiaci jún 2003 na faktúry č. 030031, 030033, 030034, 030035, 030038 až 030051 celkovo 8432 kusov kuchynských sád hrncov BergHOFF v hodnote 449.485.007,- Sk s daňou z pridanej hodnoty 89.897.002,- Sk,

- v mesiaci august 2003 na faktúry č. 030076, 030077, 030078, 030079 a 030081 celkovo 2940 kusov kuchynských sád hrncov BergHOFF v hodnote 158.041.572,- Sk s daňou z pridanej hodnoty 31.608.315,- Sk,

a to aj napriek tomu, že spoločnosť MEDIUM Topoľčany s.r.o. nikdy odpredávané kuchynské sady hrncov BergHOFF v takom množstve nevlastnila, nenadobudla, nebola ani ich výrobcom, a teda nemohla ani odpredať spoločnosti FASION MODE s.r.o. a bez uskutočnenia zdaniteľného plnenia nemohla ani vystaviť daňové doklady, ktoré by oprávňovali spoločnosť FASION MODE s.r.o. odpočítať daň v zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Obž. H. L. z pokynu obž. E. P. vyhotovila faktúry, ktorými firma FASION MODE s.r.o. predstierala, že zahraničnému odberateľovi J. O. L. faktúrami č. 01/2003 až 27/2003 a spoločnosti DEREVLJANKO s.r.o. faktúrami č. 28/2003 až 32/2003 odpredala celkovo 12669 kuchynských sád hrncov BergHOFF, spolu vo fakturovanej cene 679.467.000,- Sk, ktoré boli ukrajinským odberateľom vyvezené do colného skladu v Maďarskej republike v Komore, v dôsledku čoho bol tento predaj podľa § 37 ods. 3 Zákona o dani z pridanej hodnoty č. 289/1995 Z. z. oslobodený od dane z pridanej hodnoty.

Aj zahrnutím týchto faktúr na neuskutočnený obchod do daňových priznaní spoločnosti FASION MODE s.r.o. podávaných obž. G. P. cez splnomocneného obžalovaného E. P. dosiahla spoločnosť FASION MODE s.r.o. za mesiac máj 2003 nadmerný odpočet 29.064.651,- Sk, ktorý bol vyplatený dňa 15.07.2003 a v mesiaci jún 2003 celkový nadmerný odpočet 89.897.002,- Sk, z toho neoprávnený na základe faktúr za nákup kuchynských sád hrncov BergHOFF 89.893.844,- Sk, za mesiac august 2003 celkový nadmerný odpočet 31.608.315,- Sk, z toho neoprávnený 31.603.626,- Sk, ktorých vyplatenie bolo spoločnosti FASION MODE s.r.o. v dôsledku opakovaných daňových kontrol zadržané.

Následne boli jednotlivé zásielky kuchynských sád hrncov BergHOFF vyvezené cez profesionálnych dopravcov, prevažne svedka E. L., do colného skladu VBMP 26 KFT, ul. Tancsics M150 KOMORO v Maďarskej republike, kde však už boli prijaté s faktúrou toho istého poradového čísla a identifikačnými znakmi avšak s podstatne nižšou cenou v porovnaní s faktúrou, akou opúšťali územie Slovenskej republiky. Po odpredaji v colnom sklade v Komoro, v priebehu mesiacov máj až október 2003 boli hrnce zn. BergHOFF postupne privezené do colného skladu prevádzkovaného obž. C. R. a jeho firmou Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o. Veľké Kapušany. Obž. A. V. ako colná deklarantka vyhotovila colné doklady ktorými potvrdila ich vstup do colného skladu, ale aj následný výstup z colného skladu na Ukrajinu, deklarácie, ktorými deklarant SZATMÁRY - SZATMÁRY AUTODOPRAVA s.r.o. Veľké Kapušany vyviezol pre rôznych príjemcov kuchynské výrobky z nehrdzavejúcej ocele s miestom určenia Ukrajina, hoci v skutočnosti boli jednotlivé kuchynské sady hrncov vozené späť do Topoľčian vodičmi zamestnanými u obž. A.. C. H., svedkov G. a J., kde po prípadnom prebaľovaní do nových papierových kartónov tvorili ďalšie opakujúce sa dodávky kuchynských sád hrncov značky BergHOFF.

Obžalovaní E. P., G. P., A.. C. H. a A. V. takým svojim vyššie uvedeným konaním spôsobili škodu Slovenskej republike v zastúpení Daňového riaditeľstva SR v celkovej hodnote 150.569.968,- Sk,

oslobodzuje,

pretože nebolo dokázané, že v časti týkajúcej sa obžalovanej sa stal skutok, pre ktorý je stíhaná.

o d ô v o d n e n i e :

V rámci úvodného stručného opisu genézy veci, ktorej výsledkom je aj tento rozsudok, je potrebné uviesť, že prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátorka“) podala dňa 23. júna 2010 obžalobu pod č.k. VII/1 Gv 5/08-80 pôvodne na Okresný súd Nitra, na obvinených E. P., G. P., H. L., A.. C. H., C. R. a A. V. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 171/2003 Z. z. v časti v štádiu pokusu podľa § 8 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. na tom skutkovom základe, ako je uvedené v podanej obžalobe, ktorej skutková veta z dôvodu potreby opisu skutku je citovaná aj

vo výroku tohto rozsudku. Sudkyňa Okresného súdu v Nitre postúpila spis sp. zn. 4T/109/2010 z dôvodu vecnej príslušnosti na Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, kde bola dňa 14.03.2012 zaevidovaná pod sp. zn. BB-4T/12/2012.

Druhá obžaloba bola podaná prokurátorkou Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod č.k. VII/1 Gv 238/09-1739 Špecializovanému trestnému súdu dňa 18. júla 2011 na obvinených E. P., G. P., H. L., V. D., A.. E. P., A.. J. F. a A.. B.C. pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. (ďalej len „Trestný zákon“), pre trestný čin pomoci k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona k § 250 ods. 1, odsek 5 Trestného zákona a trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 odsek 1 písm. a), odsek 2 písm. c) Trestného zákona a bola zaevidovaná pod sp. zn. BB-4T/27/2011 - tiež na tom skutkovom základe, ako je uvedené aj vo výroku tohto uznesenia.

Uznesením zo dňa 15. mája 2012 senát Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, spojil trestnú vec obvineného E. P. a spol., ktorá je vedená pod sp. zn. BB-4T 27/2011 s trestnou vecou, ktorá je vedená pod sp. zn. BB-4T/12/2012 na spoločné konanie s tým, že v ďalšom konaní bude vec vedená pod jednou spisovou značkou BB-4T/27/2011 (pod touto spisovou značkou sa vec ako vec vrátená odvolacím súdom vedie aj v súčasnej dobe, s tým, že na základe nižšie opísaného a citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - ďalej aj „najvyšší súd“ - vo veci v dobe vynesenia tohto rozhodnutia koná senát v zložení JUDr. Ján Hrubala ako predseda senátu a sudcovia JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ján Giertli, čo je zloženie senátu 3T k rozhodnému dňu 14.03.2012).

Súd, ktorý veci spojil, vo veci konal a v priebehu zhruba troch rokov vykonal naozaj rozsiahle dokazovanie. Jeho výsledkom bol rozsudok zo dňa 3. februára 2015, ktorým za relatívne výraznej modifikácie skutkovej vety (za zachovania podstaty protiprávnosti skutku bol čiastočne zmenený modus operandi konania časti obžalovaných) súd uznal vinu a odsúdil v jeho veci obžalovaných P., P., H. a V.. Uložil im nepodmienečné tresty odňatia slobody v polovici resp. v dolnej polovici zákonom stanovenej sadzby päť až dvanásť rokov, s výnimkou A. V. aj tresty peňažné a tresty prepadnutia vecí - špecifikovaných peňažných súm uložených na účtoch v peňažných ústavoch. Zároveň uložil aj ochranné opatrenie - zhabanie vo výroku špecifikovaných vecí (peňažných súm a podielov vedených v podielových fondoch). Ostatných obžalovaných v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil a poškodenú stranu - Slovenskú republiku zastúpenú Finančným riaditeľstvom SR odkázal na občianske súdne konanie.

Na základe odvolania vyššie uvedeným rozsudkom odsúdených obžalovaných a odvolania prokurátorky vo veci konal najvyšší súd v senáte, ktorému spočiatku predsedal v priebehu konania zomrelý predseda senátu JUDr. Daniel Hudák a neskôr predseda senátu JUDr. Štefan Michálik. Tento senát vo veci rozhodol na neverejnom zasadnutí dňa 24. októbra 2018 a podľa § 316 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil okrem oslobodzujúcej časti týkajúcej sa C. R. a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V odôvodnení najvyšší súd v súlade s realitou chronologizuje vývoj veci, pričom vzhľadom k výsledku jeho konania pre účely tohto rozsudku postačí konštatovať z uznesenia odvolacieho súdu plynúci najdôležitejší fakt - s výnimkou právoplatne oslobodeného obžalovaného R. sa spojená vec v podstate dostala do jej súdneho „prvopočiatku“ s tým, že odvolacím súdom bol odmietnutý nielen výsledok konania, ale predovšetkým jeho celý priebeh. Podľa jeho názoru totiž konal vo veci nezákonný senát a vec má rozhodnúť senát v zložení v akom je uvedený v tomto rozsudku.

Na základe vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu sa teda vec vo svojej podstate s výnimkou obžalovaného R. dostala do štádia konania, kedy bolo vec potrebné preskúmať predsedom senátu v zmysle § 243 Trestného poriadku. Vo veci konajúci predseda senátu tak učinil a po oboznámení sa s podstatou veci v jej komplexnosti posúdil, že vec je potrebné predbežne prerokovať na neverejnom zasadnutí senátu, ktoré nariadil na deň 29. januára 2019. Na tomto zasadnutí senát rozhodol tak, že podľa § 244 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu uvedenom v § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku trestné stíhanie obvinených zastavil, nakoľko tak stanovuje medzinárodná zmluva. Učinil tak výlučne z dôvodu trvania veci, ktorá v podstate bez zavinenia obvinených prebiehala v tom čase zhruba 16 rokov, pričom sa opätovne dostala do štádia „po podaní obžaloby“, kde jej ukončenie pre prípad vykonania komplexného dokazovania možno predpokladať „rádovo v rokoch“. V odôvodnení rozhodnutia podrobne rozoberá domácu i medzinárodnú judikatúru, ktorá takýto postup nielen umožňuje, ale v „extrémnych prípadoch“ aj predpokladá.

S takýmto riešením veci sa sťažnostný najvyšší súd nestotožnil a dňa 24.07.2019 uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil s tým, aby ju prvostupňový súd prejednal a opätovne rozhodol. Ako vyplynie z ďalšieho, úvahy o neprimeranej dĺžke konania s následkami v prospech obvinených

nespochybnil, dospel však k záveru, že okolnosti prípadu nemôžu zakladať zastavenie konania ako konštatáciu ukončenia veci bez akéhokoľvek následku do budúcnosti pre potenciálnych páchatel'ov.

Na základe tohto rozhodnutia predseda senátu nariadil hlavné pojednávanie vo veci na dni 7. - 8. 11. 2019, pričom na základe ospravedlnenia obhajcov obžalovaných P. konal len dňa 8.11.2019. Na tomto hlavnom pojednávaní konal za účasti všetkých obžalovaných a ich obhajcov a so súhlasom obžalovanej V. v jej neprítomnosti. Ohľadne tejto obžalovanej je však potrebné uviesť, že jej obhajca avizoval záujem obžalovanej aj o absolvovanie úvodných fáz konania vrátane umožnenia tzv. odklonov, pričom na základe tohto stanoviska senát jej vec vylúčil na samostatné konanie a vec sa medzitým ohľadne tejto obžalovanej stala právoplatnou (učinila vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal a odsúdil ju na podmienený štrnásťmesačný trest odňatia slobody).

Z ostatných obžalovaných možnosť odklonu využili aj obžalovaní P. a P. s tým, že učinili vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku o tom, že nepopierajú spáchanie skutkov uvedených v obžalobe (ostatní obžalovaní uviedli, že sú nevinní). V takýchto prípadoch je ďalší postup súdu upravený ďalšími odsekmi práve vyššie uvedeného ustanovenia § 257 Trestného poriadku, pričom podstata konania súdu spočíva v overení si uzrozumenia obžalovaných s následkami takéhoto svojho konania, v rámci ktorého sa v prípade uznania viny alebo nepopretia skutkov a následného prijatia takéhoto vyhlásenia zo strany súdu nevykonáva dokazovanie o vine a súd zjednodušene povedané „preberá skutok i jeho kvalifikáciu z obžaloby“. Obžalovaný sa tak ohľadne viny dobrovoľne vzdáva práva na dokazovanie ohľadne viny a dokazujú sa len skutočnosti súvisiace s uložením trestov alebo ochranných opatrení.

Ak vznikne takáto situácia, súd, samozrejme, nie je povinný automaticky akceptovať takéto priznanie sa s vyššie popísanými následkami, o čom svedčí to, že o prijatí či neprijatí vyhlásenia po zistení stanovisk strán a položení predpísaných otázok rozhoduje v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku uznesením, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok. V zásade však platí, že prejav vôle obžalovaných nepopierajúcich žalovaný skutok alebo skutky v kontradiktórnom konaní neskúma „materiálne z hľadiska merita vecí“, ale svoju pozornosť zameria výhradne na skúmanie kvality prejavu vôle z hľadiska jej slobody, vážnosti a jednoznačnosti - nemusí tak napr. prijať vyhlásenie, ktoré bolo učené zjavne v tiesni, pod tlakom okolností a pod. Najmä z dôvodu preskúmania takýchto okolností prípadu a vývoja veci súvisiacej s A. V. súd možnosti prijatia takýchto vyhlásení „formálne“ ukladaním predpísaných otázok neskúmal v časovom strese v rámci konania na v konečnom dôsledku jednoduchom hlavnom pojednávaní, ale vec aj u obžalovaných P. vylúčil na samostatné konanie. Tu termín hlavného pojednávania určil tak, aby mal dostatok času v tzv. základnom spise preskúmať na základe vyššie opísaných kritérií okolnosti predbežne dôvodiacie či nedôvodiacie takéto vyhlásenia prijať. Zistil, že nič nenaznačuje neslobodu vôle obžalovaných E. a G. P. a tejto skutočnosti prispôbil aj naozaj výraznú redukciu vytvorenia nového spisu vo vylúčenej veci.

Súd potom konal na hlavnom pojednávaní dňa 6.12.2019 a za súhlasného stanoviska všetkých strán konania po absolvovaní zákonom predpísaného postupu vyhlásenia obžalovaných prijal. Ohľadne poškodenej strany - Finančné riaditeľstvo SR je potrebné uviesť, že túto ešte v pôvodnom konaní dňa 6.11.2019 podľa § 256 ods. 3 Trestného poriadku v zmysle právne záväzného názoru odvolacieho súdu na hlavné pojednávanie ako poškodeného nepripustil. Pokiaľ ide o skutkovú vetu rozsudku a právnu kvalifikáciu konania, ako už bolo uvedené, súd v zásade nemá možnosť s výnimkou nevyhnutných formálnych úprav urobiť žiadne „zmeny priznaného skutku“. Z tohto dôvodu teda po formálnej úprave rozdelením konaní na skutky označené bodmi A a B skutky i právnu kvalifikáciu z obžaloby prevzal s učením úpravy, ktorá zjavne v obžalobe bola písarskou chybou a v bode A pôvodne v obžalobe uvedenú škodu 150.561.47.-Skso súhlasom prokurátorky nahradil sumou 29.064.651 Sk.

Dokazovanie tak bolo vykonané len v súvislosti s ukladaním trestov a ochranných opatrení, pričom súd sa zameral predovšetkým na všetky dostupné lustrácie dotknutých osôb. Obžalovaní využili svoje právo a k veci nevypovedali, obidvaja sa však vyjadrovali k vykonaným dôkazom a v podstate tak opísali situáciu, v ktorej sa v súčasnej dobe nachádzajú.

Po vykonaní dokazovania ohľadne trestu súd po uznaní viny obidvoch obžalovaných ich odsúdil na diferencované podmienené tresty odňatia slobody s tým, že zohľadnil tak už viackrát spomínanú naozaj enormne dlhú dobu trestného konania ako aj mieru zainteresovanosti obidvoch obžalovaných do skutku („hlavou“ a v podstate i autorom celej štruktúry fingovaných obchodno-právnych vzťahov bol E. P.). Uložil tiež tresty prepadnutia veci - vysokých finančných čiastok, ktoré mali pochádzať z trestnej činnosti a ochranné opatrenie zhabanie veci. Rozsudok v čase rozhodovania o veci, ktorej sa týka tento rozsudok, ešte nebol právoplatný, prokurátorka voči nemu podala odvolanie.

V súvislosti s ostatnými obžalovanými súd pokračoval vo vykonávaní dokazovania v rámci veci pod jej pôvodným označením. S výnimkou niektorých dôkazov navrhnutých obhajobou obžalovaného H. (ich

odmietnutie bude vysvetlené v ďalšom) vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami, pričom v ďalších častiach odôvodnenia oddelí dôkazy produkované ku komodite „textil“ a ku komodite „hrnce“.

Ako vyplýva z textu obžaloby, modus operandi podvodu na dani z pridanej hodnoty bol u oboch komodít mal byť odlišný, pričom už na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je možné uviesť, že (a v podstate to vyplýva aj zo spôsobu tohto rozhodnutia) v zásade bol preukázaný tak, ako to tvrdila prokuratúra - a to nielen v konaniach, kde sa konalo oddelene o osobách, ktoré učinili vyhlásenie o vine, pričom výsledky týchto konaní sa nijak nepreniesli do konania v rámci ktorého bolo rozhodnuté týmto rozsudkom, ale aj v konaní, ktoré sa týkalo tohto rozhodnutia .

Obidve komodity však spájalo to, že, zjednodušene povedané, chýbali vstupné faktúry (alebo ich podstatná časť) preukazujúce vstup tovaru do portfólia firmami E. P. a jeho manželky. Toto, mimochodom nikto a nikdy nespochyboval, pričom už samotný tento fakt zakladá výraznú pochybnosť či už o existencii takéhoto tovaru alebo o reálnosti tovarových tokov s takouto komoditou - najmä ak „daňovým výsledkom“ obchodu je uplatnenie odpočtu alebo nadmerného odpočtu DPH. U textilu si vlastnícky previazané podnikateľské subjekty fiktívne a len účtovne „posúvali“ tovar medzi sebou, s tým, že vždy jeden z nich deklaroval len tuzemský nákup a vyplatenie DPH dodávateľovi z portfólia, pričom výstupné faktúry (ani maloobchodný predaj s povinnosťou účtovať a potom prípade vzniku daňovej povinnosti odviest' DPH) nedokladoval, čím mu „účtovne“ vznikol nárok na nadmerný odpočet zo zdaniteľného plnenia, ktoré neprebehlo a nárok tak reálne nevznikol. U hrncov (vec dôkazne jednoduchšia, nakoľko bolo v zásade potrebné posúdiť len existenciu dvoch deklarovaných tovarových tokov) komodita, ktorej pôvod zostal nejasný, ktorá preukázateľne len účtovne a s výrazne nadsadenou hodnotou bola nakúpená od spoločnosti Medium Topolčany s.r.o a ktorej množstvo bolo možné odhadnúť na naloženie jedného kamiónu s návesom, bola spoločnosťou Fasion Mode s.r.o. účtovne vyvezená do zahraničia v doslova neexistujúcich množstvách a deklarované obchody sa týkali stále tej istej medzi tuzemskom a zahraničím sa točiacej nakládky hrncov, čo v konečnom dôsledku z neprebehnušieho plnenia neumožňovalo spoločnosti Fasion Mode uplatniť si nárok na nadmerný odpočet DPH.

V rámci všeobecného úvodu odôvodnenia rozsudku súd považuje za vhodné uviesť ešte niekoľko všeobecných úvah, ako odrazových mostíkov k ďalším častiam odôvodnenia, ktoré môžu vyznieť ako atypicky stručné - v tejto veci totiž do úvah o „vylúčení trestnosti“ modusu operandi dokladovaných obchodov „nepustia“ najmä listinné dôkazy a posúdenie všetkých súvislostí „obchodov“. Tak ako nebola spochybňovaná existencia týchto listín, žiadnou zo strán konania neboli spochybňované ani uplatnenia si nadmerných odpočtov ako sú deklarované v jednotlivých daňových priznaniach. Treba ešte dodať, že u osôb, ktorých sa týka tento rozsudok, potom predmetom dokazovania bola predovšetkým ich miera zainteresovanosti do podvodnej schémy najmä z hľadiska úmyslu a zavinenia, teda subjektívnej stránky trestného činu.

DPH patrí do systému tzv. neutrálnych univerzálnych nepriamych daní. Premieta sa do cien všetkých tovarov a služieb a preto ju nepriamo platia všetci. Dopadá sice na konečného spotrebiteľa (platí ju v cene tovaru), ale vyberá a platí ju do štátneho rozpočtu iný subjekt - predajca tovaru alebo služby.

Predmetom zdanenia je tzv. pridaná hodnota, ktorá sa dá ekonomicky vyjadriť ako mzdy, zisk, renty či úroky. Každý platca dane, resp. spracovateľ pridá určitú časť pridanej hodnoty k výrobe zdaňovaného tovaru, prípadne poskytovanej služby. Predmetom zdanenia je len pridaná časť hodnoty, nie hodnota celá. Takto je odstránená duplicita dane, keď dani podlieha len nová výroba a výrobné vstupy sa už druhýkrát nezdaňujú. Toto je zaistené možnosťou odčítať si tzv. inputy (vstupy) od outputov (výstupov) čo je vlastne možnosť odpočítať si daň na vstupe od dane na výstupe. Určeniu presnej výšky dane z pridanej hodnoty sa tak používa tzv. nepriama rozdielová metóda, keď sa daň určí odpočítaním dane vypočítanej z celkových vstupov od dane vypočítanej z celkových výstupov. Takýmto mechanizmom je zaistený jeden z hlavných definíčných znakov dane z pridanej hodnoty, ktorým je neutralita.

Toto všetko platí, a je legálne za situácie, kedy ide o reálne obchody s reálnymi dodávateľsko-odberateľskými vzťahmi, s reálnou komoditou, ktorej existenciu vyžaduje reálny trh riadiaci sa reálnym dopytom, ktorý uspokojuje reálna ponuka (toto sú základné faktory, ktoré pri každej posudzovanej veci je potrebné skúmať). Len takéto obchody totiž majú „hospodársku podstatu“ a naplňajú aj ekonomický zmysel podnikania, ako ho charakterizuje napr. § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ako náhle čo len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, s najväčšou pravdepodobnosťou ide o trestnoprávne postihnutelné konanie. V týchto prípadoch o takéto konanie išlo, hoci trestnoprávne postihnutelnú zainteresovanosť doňho súd z osôb, ktorých sa týka tento rozsudok, konštatoval len u C. H..

Komodita „Textil“

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, súd vykonal všetky listinné dôkazy dokumentujúce „formálnu stránku veci“ a nikým nebolo spochybnené, teda bolo preukázané, že k uplatneniu nadmerných odpočtov došlo v

sumách ako je uvedené v obžalobe a tými subjektmi, ktoré sú v nej uvedené. Ako vyplynie z ďalšieho, súd sa síce nestotožnil s názorom, že „predložené doklady (samy o sebe - pozn. súdu) nespĺňali podmienky daňových dokladov tak, že z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet“ a podstata trestnosti spočívala v inom, ale v konečnom dôsledku toto pri posudzovaní trestnosti „daňových kontrolórov“, o ktorých v tomto konaní išlo a pri posudzovaní trestnosti „pravej ruky P.“ H. L. nezohralo podstatnú úlohu a zisťovanie eventuálnych možností aspoň časť vstupných faktúr (takáto „časť“ totiž existovala, čo si mimochodom všimol aj súd, ktorého konanie v zmysle vyššie uvedeného nemožno zohľadniť a vo veci rozhodujúci súd to ani nerobí - uvedené len podotýka) započítať do „zníženia následku“ v konečnom dôsledku u týchto obžalovaných z dôvodu spôsobu rozhodnutia nebolo potrebné. Obžalovaná L. na hlavnom pojednávaní svoju obhajobu postavila na tvrdení, že bola „úplne obyčajným zamestnancom, ako všetci ostatní“. Pracovnú zmluvu mala s firmou EUROTEx, pracovala však aj pre iné podnikateľské subjekty obžalovaného P., avšak vždy len na základe jeho pokynov. Mala na starosti vedenie pokladne, evidenciu nájomníkov, nehnuteľností, spolu s ostatnými zamestnancami sa zúčastňovala inventúr a tiež spravovala účty firiem pána P. i jeho osobné účty, u ktorých s pracovníkmi banky, kde mal E. P. uložené peniaze, dohadovala tzv. úložky (krátkodobé úročenie vkladov). Nebola však účtovníkom firiem E. P., nevypracovávala žiadne daňové priznania, toto ani nevedela robiť, pričom vedenie účtovníctva si E. P. zabezpečoval externe. Jednoducho bola zamestnaná, dostávala mzdu a nijak sa nezúčastňovala na riadení firmy, ani sa z jej činnosti nijak neobohatila.

Obžalovaná teda tvrdila, že nielenže nemala vedomosť o nezákonnom uplatňovaní si nadmerných odpočtov, ale na konaní, ktoré k tomuto smerovalo sa ani nijak nezúčastňovala. Jednoducho len plnila pokyny svojho zamestnávateľa, pričom v hierarchii zamestnancov ani nepatrila k tým najlepšie plateným. Ona vedela, že E. P. obchoduje najmä s textilom, vedela tiež o obchodoch s hrncami, nič však v súvislosti s týmito obchodmi aktívne neiniciovala a o peniazoch, ktoré E. P. mal, si myslela, že sú zárobkom z obchodu z textilom. Považovala ho za dobrého obchodníka.

V tejto súvislosti je však už na tomto mieste potrebné poukázať na viaceré pasáže telefonických hovorov, ktoré boli odpočúvané na základe príkazu zákonného sudcu a z ktorých vyplýva, že obžalovaná L., jednoducho povedané, tušila, že nie všetko, čo E. P. vykonáva, je v súlade so zákonom. Dokonca hovorí aj o svojich obavách, aby neskončila vo väzení, z čoho možno vyvodit' záver, že minimálne mala podozrenie, že nie všetky finančné prostriedky E. P., o ktoré sa sčasti starala, sú získané v súlade so zákonom. Nič však neindikuje, že by aj ona aktívne participovala na vytváraní scenárov, ktoré takéto nezákonné finančné zisky umožňujú. Nielen naznačujú, ale priamo to potvrdzujú aj výpovede všetkých jej vtedajších kolegyň, resp. kolegov, ktorí atmosféru v rámci fungovania firiem obžalovaného E. P. popisujú v zásade rovnako - jednoducho sa plnili jeho príkazy, pričom nadmerné odpočty účtovali a vypočítavali daňové priznania, pripravovali externí spolupracovníci E. P.

Ďalšie zistené skutočnosti, ktoré naznačujú eventuálnu aktívnejšiu účasť obžalovanej L. na protiprávných nadmerných odpočtoch uplatňovaných podnikateľskými subjektmi E. P. naznačuje obsah zaistených elektronických zariadení v rámci vyšetrovania tejto veci. Jednak na počítači označenom č. 19 znalcom A.. J. (išlo o tzv. centrálny počítač firiem) a jednak na počítači označenom č. 34 (počítač obvinenej L.) boli zaistené súbory, ktoré najmä v súvislosti s komoditou HRNCE môžu naznačovať aktívnejšiu účasť obžalovanej L. na páchaní skutku. K tomuto súd zaujme podrobnejšie stanovisko v rámci vysvetlenia súvislostí týkajúcich sa komodity HRNCE, už teraz je však potrebné uviesť, že tak v zmysle výpovede svedka D., ktorý mal na starosti počítače vo firmách E. P., ako aj z výpovede znalca A.. J. vyplýva, že počítače boli „zosieťované“ (resp. zosieťované mohli byť a znalec túto skutočnosť neskúmal), čo znamenalo jednoducho to, že v rámci v sieti zdieľaných súborov mohol dopisovať a tvoriť súbory ktokoľvek. Navyiac obžalovaná L. uviedla a nikto to nespochybnil, že aj jej počítač mohol použiť ktokoľvek, nakoľko mal k nemu prístup každý zamestnanec.

Treba ešte dodať, že obžalovaná L. pri svojej výpovedi používala poznámky, resp. ju celú prečítala tak, ako ju mala pripravenú. V závere jej vyhlásenia tiež uvádza, že ani jej majetkové pomery nenaznačujú, že by sa na celej veci mohla obohatiť a na rozdiel od rodiny E. P. vlastní majetok, ktorý je primeraný jej vtedajšiemu pracovnému zaradeniu. Iné finančné prostriedky nemá.

Podobne ako obžalovaná L. mali svoje prehlásenia pred súdom, či už vo forme záverečných rečí, stanovísk alebo výpovedí) pripravené aj obžalovaní D., P., F. a Y. - daňoví kontrolóri, ktorým sa kládla za vinu pomoc pri spáchaní trestnej činnosti nedostatočným a protizákonným výkonom daňovej kontroly. Podstata obhajoby všetkých zamestnancov Daňového úradu Topoľčany, ktorí viackrát v dvojiciach vykonali kontrolu DPH vo firmách v portfóliu E. P., spočívala v tom, že oni svoju kontrolu vykonali v súlade so zákonom a jednoducho nemali možnosť eventuálne protizákonne uplatnený nadmerný odpočet odhaliť. Nimi kontrolované daňové a účtovné doklady a i následné fyzické kontroly skladových zásob ich bez ďalšieho neoprávňovali konštatovať neoprávnenosť uplatneného nadmerného odpočtu,

nakoľko im boli predložené účtovné doklady, ktoré potvrdzovali tok zdaniteľného plnenia umožňujúci nadmerné odpočty a v rámci fyzických kontrol dokladovaný tovar aj naši.

Všetci štyria zhodne uvádzali, že pri kontrolách DPH kontrolovali najmä splnenie štyroch podmienok pre nárok na odpočet DPH a to - uskutočnenie zdaniteľného plnenia, zaúčtovanie, úhradu DPH a existenciu daňového dokladu. Všetky tieto podmienky v rámci kontrol považovali za splnené.

Obžalovaní sa vyjadrovali predovšetkým k úhrade DPH z jednotlivých účtovných dokladov a v tomto smere výrazne polemizovali so závermi znalkyne R. (znalecký posudok ÚSI Žilina), ktorej znalecký posudok bol na hlavnom pojednávaní prečítaný a ktorá považovala za nezákonné to, že jednotlivé pokladničné doklady dokumentovali hotovostné úhrady DPH nad 200.000 Sk, čo v tom čase nebolo možné.

Obžalovaný P. napríklad uvádzal, že túto hranicu pri kontrolách dôsledne kontrolovali na daňovom doklade, za ktorý považujú účtovný doklad, teda faktúru, a nie výdavkový, či príjmový pokladničný doklad. Podľa názoru tohto obžalovaného i ďalších troch daňových kontrolórov sa jednoducho povedané na pokladničnom doklade mohli sčítavať sumy z jednotlivých účtovných dokladov, ktorými sú len faktúry, pričom nimi kontrolované faktúry „na DPH“ ani v jednom prípade nepresiahli 200.000 SK. Pravdou však je, že kompletne účtovníctvo v čase vyšetrovania už nebolo k dispozícii, nakoľko osoby, na ktoré jednotlivé firmy z portfólia E. P. boli prevedené, ho nemali, prípadne tvrdili, že ho stratili.

Obžalovaný P. teda tvrdil, že žalujúca strana (a znalkyňa) hranicu 200.000 Sk kontrolovala na výdavkovom pokladničnom doklade, oni však túto hranicu kontrolovali na daňovom doklade. Poukázal pri tom i na to, že metodik Daňového riaditeľstva aj Ministerstvo financií (ich stanovisko bolo na hlavnom pojednávaní prečítané) vo svojom vyjadrení účtovanie výberu hotovosti z pokladne pre viac daňových dokladov na jednom výdavkovom pokladničnom doklade pripúšťajú. Teda v účtovníctve kontrolovaných firiem sa účtovali na jednom výdavkovom pokladničnom doklade výdavky hotovosti pre úhrady viacerých daňových dokladov, čo je a bolo podľa ich názoru i podľa názoru Ministerstva financií SR prípustné. V takomto duchu vypovedala aj svedkyňa K., pracovníčka Finančného riaditeľstva majúca na starosti metodiku, ktorá bola vypočutá aj na hlavnom pojednávaní.

V tejto súvislosti sa žiada dodať, že posúdenie predmetnej problematiky je problematikou právnou (iura novit curia), ku ktorej posúdeniu vyjadrenia svedkov (napr. i svedka S. R., ktorý v tom čase pracoval tak isto v kontrolnej funkcii, v rámci vtedajšieho Daňového riaditeľstva) môžu mať len podporný charakter. Tak isto podporný charakter má i názor znalkyne a súd už na tomto mieste odôvodnenia rozsudku uvádza, že v súvislosti s riešením tejto problematiky zaujal podobné stanovisko ako jednotliví obžalovaní v čase skutku daňoví kontrolóri, svedkyňa K. i Ministerstvo financií SR. Pravdou však je, že v čase konania súdu jednotlivé daňové doklady z dôvodu, ktorý už bol opísaný, neboli k dispozícii, vyjadrenia obžalovaných, že jednotlivé účtovné doklady dokladovali sumu na DPH nepresahujúcu 200.000 Sk však súd vyhodnotil ako vyjadrenia dôveryhodné.

Obžalovaná Y. svoju obhajobu postavila na tom, že podľa jej názoru celá obžaloba bola postavená na fakte, že došlo k porušeniu ust. § 20 Zákona o DPH účinného od 1.1.2002. Podľa jej názoru k takémuto porušeniu zákona nedošlo, pričom výpovede svojich spoluobžalovaných dopĺňa o konkretizáciu, že v čase výkonu kontrol kontrolovaný subjekt mal nárok na plný odpočet dane po splnení nasledovných podmienok - ak sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, ak daň na vstupe zaúčtoval, ak daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie a ak má daňový doklad, alebo zjednodušený daňový doklad, ktorý vyhotovil platiteľ a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200.000 Sk a viac je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky, alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Podľa názoru tejto obžalovanej, to, čo kontrolovala neumožňovalo odhaliť prípadné neoprávnené uplatnenie nadmerného odpočtu - videla daňové doklady, bola v sklade, overila priznanie uskutočnenie zdaniteľného plnenia aj u dodávateľa a všetko bolo v poriadku.

Všetci obžalovaní však pripúšťajú, že v tom období neexistovala právna úprava ani metodický pokyn, ktorý by v tom čase určoval presný popis postupu pri výkone kontroly a toto všetko bolo na individuálnej úvahe konkrétnych kontrolórov. Je pravdou, že títo v tzv. krízových kontrolách mohli pokračovať aj u subdodávateľov dodávateľa (tak sa dá nájsť tzv. zmiznutý obchodník), v tom čase to však ešte nerobili. Nimi zistený účtovný i skutkový stav nevzbudzoval pochybnosti o oprávnenosti uplatnenia nadmerného odpočtu.

Všetci títo štyria obžalovaní tiež zdôrazňovali, že obžalovaného P. spoznali až pri kontrolách, tento ich nijak neovplyvňoval, pričom dvojice boli vytvárané náhodne a na pokyn ich nadriadeného svedka Y. (ten to potvrdil) - oni sa na tieto kontroly nehlásili a nikto ich výsledok dopredu neovplyvňoval.

Žiaden z obžalovaných teda nespochybňoval, že na viacerých výdavkových pokladničných dokladoch bola suma presahujúca už zmienených 200.000 Sk, avšak išlo o súhrnný doklad, ktorý sčítaval viaceré

účtovné doklady - platenie za jednotlivé nákupy, kde DPH ani z jedného tohto nákupu nepresiahla sumu 200.000 Sk a teda mohla byť uhradená hotovostne. Obžalovaným samozrejme „udreli do očí vysoké nadmerné odpočty“ (mohlo im udrieť do očí i to, že „just“ išlo o sumy, kde DPH sa vždy blížila, no nikdy nepresiahla sumu 200.000 Sk - pozn. súdu) a aj preto pristúpili k fyzickej obhliadke tovaru. Tovar vždy našli a nevedeli sa vyjadriť k tomu, či išlo o tovar tej firmy, ktorú kontrolovali, teda nebolo možné vylúčiť, že v rámci týchto fyzických kontrol obžalovaný P., ktorý zo strany kontrolovaného logisticky zabezpečoval priebeh kontroly, nepredkladal ten istý tovar v rámci viacerých kontrol.

Obžalovaní tiež uviedli, že školenia týkajúce sa karuselových podvodov absolvovali až v neskoršom období. Faktom však ostáva, že podstata výčitiek zo strany prokuratúry, pokiaľ ide o nezákonnosť postupu kontrolórov, spočívala v tom, že na jeden výdavkový pokladničný blok často pripadala suma vyššia ako 200.000 Sk, čo podľa názoru znalkyne i prokuratúry je v rozpore so zákonom. Súd sa však s takouto právnou interpretáciou tejto skutočnosti nestotožnil a súhlasil s tvrdeniami už vymenovaných subjektov, že naozaj nikto neurčoval počet dokladov z elektronickej registračnej pokladnice, ktoré mohli byť ich súčtom zahrnuté do jedného výdavkového pokladničného dokladu. Takýto počet nebol v zákone limitovaný a tak sa kludne mohlo stať, že k jednému pokladničnému dokladu, ktorý dokumentoval sumu vyššiu ako 200.000 SK bolo pripnutých viacero dokladov z elektronickej registračnej pokladnice, pričom ak tieto jednotlivé doklady neobsahovali sumu presahujúcu 200.000 Sk, bolo všetko v poriadku.

Ako už bolo uvedené, vo veci bolo vypočutých viacero vtedajších spolupracovníkov obžalovanej L., okrem iného svedkyňa F., rod. R., svedkovia L., F., P., svedkyňa Y., N., G., boli tiež čítané viaceré výpovede za súhlasu strán v konaní, pričom možno konštatovať, že ani jedna z týchto výpovedí čo i len nenaznačuje to, že by sa obžalovaná L.á aktívne zúčastňovala na vytváraní štruktúry podvodov súvisiacich s uplatňovaním nadmerného odpočtu DPH. Všetci títo svedkovia hovorili o tom, že išlo o ich kolegyňu, ktorá pracovala pre obžalovaného P., hoci pravdou je i to, že niektorí ju označovali za jeho pravú ruku. V zásade však aj ona len plnila pokyny E. P., prípadne jeho manželky a ona sama v súvislosti s činnosťami firiem nevydávala žiadne pokyny.

V predmetnej veci bol v rámci prípravného konania viac ako desaťkrát vypočutý svedok S. R., ktorý v tom čase bol súčasťou kontrolných štruktúr vtedajšieho Daňového riaditeľstva SR. Išlo o svedka, ktorý sa vyjadroval len k okolnostiam súvisiacich s jeho „právnym“ názorom na priebeh kontrol i na to, či nadmerné odpočty boli uplatňované zákonne alebo nezákonne, pričom súdu nie je zjavné z akého dôvodu orgány činné v trestnom konaní tohto svedka považovali za osobu, ktorá je svedkom v pravom slova zmysle, teda svedčí o priebehu toho, čo sa v rámci trestného konania má skúmať, čiže priebehu skutku. V takomto duchu súd výpoveď tohto svedka i vyhodnotil a dospel, zjednodušene povedané, k záveru, že k priebehu skutku, teda k tomu, kto a ako sa zúčastňoval vytvárania štruktúry umožňujúcej neoprávnené odpočty DPH, sa tento svedok v podstate nevyjadril a ani vyjadriť nemohol. Len na margo je možné dodať, že pokiaľ ide o skúmanú problematiku, či na jednom výdavkovom pokladničnom doklade možno spočítať viac účtovných dokladov, svedok sa k tomuto vyjadril neurčito.

Ostatné vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní jednoducho preukazovali to, čo je uvedené vyššie, teda „účtovný tok“ tovarových tokov tak, ako boli účtované, v spise sa tiež nachádzajú jednotlivé daňové priznania, pričom k tomu, prečo nemohlo ísť o reálny tovarový tok a išlo len o druh „optimalizácie daňovej povinnosti“, ktorá nemá oporu v zákone sa vyjadrila i znalkyňa R.. Nemohlo byť sporu o tom, že tovarový tok, tak ako bol dokladovaný, sa nemohol udiť už len z dôvodov, že množstvá účtovne dodávaného tovaru v ich súhrne nemohli byť uskladnené v priestoroch, ktoré mali firmy E. P. k dispozícii, pričom je zjavné i to, že vykonávané kontroly toto nemohli odhaliť, pretože kontrolovali len čiastkové dodávky a je tiež zjavné, že viacerým kontrolám mohli byť predkladané vždy tie isté druhy tovaru.

Teraz už v inej veci obžalovaní manželia P. v predmetnej veci boli vypočutí ako svedkovia s tým, že obidvaja využili svoje právo odmietnuť vo veci vypovedať a nevypovedali. Ich výpovede, ako výpovede obvinených, berúc do úvahy notoricky známu judikatúru Najvyššieho súdu SR, v predmetnej veci použité byť nemohli. Súd tak isto nijakým spôsobom využitie práva nevypovedať vo veci nemohol žiadnym spôsobom - vyhodnotiť či už v prospech, alebo v neprospech osôb, ktorých vinou sa zaoberal v tomto prípade.

Zhrnúc najpodstatnejšie fakty, obžalovanej H. L. bolo obžalobou kladené za vinu, že v spolupáchateľstve s obž. E. P. a obž. G. P. od januára 2002 až od decembra 2002 využijúc faktický vplyv a možnosť konať za firmy v obžalobe uvedené organizovala práce vo firmách tak, že viedla účtovníctvo aj disponovala finančnými prostriedkami firiem tak v hotovosti ako aj na účtoch, predstierala obchodnú činnosť predajom a nákupom textilného tovaru hoci s týmito disponovali len v minimálnom množstve tovaru dovezeného z Turecka alebo z Maďarska. Priamo sa tak podieľala na uplatňovaní neoprávnených nadmerných odpočtov DPH, ktoré aj boli uvedeným spoločnostiam vyplatené v rozsahu popísanom v obžalobe,

pričom všetci traja obžalovaní takýmto spôsobom z takto „vyfabrikovanej“ dane na vstupe dosiahli vyplatenie nadmerných odpočtov v sume 606.449.641,- Sk (citácie z obžaloby).

Možno v podstate jednoznačne konštatovať, že nič z vyššie uvedeného (teda konanie zakladajúce možnosť trestnoprávneho postihnutia) preukázané nebolo - ani „faktický vplyv“, ani „vedenie účtovníctva“, ani „predstieranie obchodnej činnosti“, ani „priame podieľanie sa na neoprávnených nadmerných odpočtoch“.

Obžalovaná H. L. na svoju obhajobu uviedla, že bola radovou zamestnankyňou vo firmách obž. E. P. a G. P., kde plnila ich pokyny, nikdy nemala faktický vplyv a možnosť konať za firmy. Mala oprávnenie finančné prostriedky na účty iba „uložkovat“, čo v podstate znamená oznámiť, že niekoľko dní pán P. nebude peniaze potrebovať. Rovnako pokiaľ jej to bolo nariadené obž. E. P., nahlasovala dopredu výbery. Nikdy peniaze nemohla a ani nebola vyberať. Nikdy nemohla sama rozhodovať o záležitostiach spoločnosti ani o tom, čo sa bude nakupovať a predávať. Pokiaľ ide o tvrdenie, že mala vystavovať faktúry, tak na hlavnom pojednávaní uviedla, že okrem faktúr za spoločnosť FASION MODE s.r.o., pokiaľ ide o hrnce, žiadnu faktúru za inú spoločnosť nevystavila. Faktúry za spoločnosť FASION MODE s.r.o. vystavila len preto, lebo kolegyňa, ktorá vystavovala faktúry nebola v robote, a keď sa vyvážali hrnce tak ráno na lístočku ohľadom vývozu obž. E. P. jej dal na papieriku napísané aký počet hrncov bude vyvezený, ona faktúru vystavila a dala ju kolegyňi N., ktorá išla skontrolovať nakládku a autom na colnicu. Faktúra sa k nej už nikdy nevrátila.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že obž. H. L. bola radovou zamestnankyňou vo firmách obž. E. P. a obž. G. P., pričom obžaloba, ako to už bolo zhrnuté, nepredložila žiadne dôkazy o svojich záveroch uvedených v skutkovej vete obžaloby, že obž. H. L. mala faktický vplyv a možnosť konať za firmy MEDIUM Topoľčany s.r.o., TEXTIL MARKET s.r.o., TEXTIL-CENTRUM s.r.o., TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o., že by disponovala s finančnými prostriedkami firiem v hotovosti aj na účtoch alebo predstierala obchodnú činnosť predajom a nákupom textilného tovaru. Samotné konštatovanie uvedené v obžalobe, že takýmto konaním mala mať obžalovaná účasť na páchaní vyššie uvedenej majetkovej trestnej činnosti, oporu vo vykonanom dokazovaní nemá, nakoľko obžaloba nepreukázala, že by obž. H. L. konala inak ako nad rámec pokynov obž. E. P. alebo G. P. v rámci riadneho výkonu svojich pracovných povinností, ako administratívna pracovníčka, ktorá plnila ich pokyny, ako jej nadriadených. Pokiaľ ide o listinný dôkaz, ktorý mal byť nájdený v zaistenom počítači č. 34 obžalovanej H. L. (príloha znaleckého posudku, vypracovaného znalcom A. J., označenú ako CD 14, a to CD14/PC34/EXCEL/ kopia asot.xls - hárok 2, nachádzajúci sa na čísle listu 6083 vyšetrovacieho spisu a ďalšie podobné súbory a listiny, ktorých obsah bol na hlavnom pojednávaní podrobne oboznámený), a obsahom ktorého je okrem iného zoznam faktúr od č. FA 1/03 po FA 32/03 s uvedením dátumu vývozu, počtu kusov kuchynských sád a s uvedením zisku 29 064 651,- Sk, čo predstavuje sumu nadmerného odpočtu, ktorý mal podľa obžaloby svedčiť o účasti obž. H. L. na páchaní vyššie uvedenej trestnej činnosti, tak obžalovaná H. L. po predložení tohto listinného dôkazu k nahliadnutiu zo strany obžaloby uviedla, že k tomuto súboru sa vyjadriť nevie, tento ona nevyhotovila. To isté uviedla aj k predloženému dôkazu z č. I. 6085 vyšetrovacieho spisu „JOSKOVE HRNCE INVENTURA ORIGINAL“. Na hlavnom pojednávaní však predložila tieto listiny s presným časom poslednej úpravy, ktorý čas ďaleko presahoval trvanie jej obvyklej pracovnej doby a uvádzala, že nevie, kto tieto súbory vytvoril a ako vznikli.

Z výsluchu znalca A. Y. J., znalca z odboru „Elektrotechnika“ súd zistil, že obžalovaná H. L. používala firemný počítač, označený v znaleckom posudku pod č. 34 na strane 29 posudku. Znalec sa nevedel vyjadriť, či bol napojený na firemnú sieť. Uviedol, že pri počítači 34 je uvedené, že obsahuje dva hard disky HDD 1 a HDD 2, pričom popisy súborov, nachádzajúcich sa v zaistenom počítači z uvedených hard diskov je na CD 14. Tento počítač nemal server, na ktorom sa zbierali údaje. Súbory, ktoré boli zaistené z tohto počítača podľa znalca A. Y. J. nemuseli byť vytvorené na tomto počítači, ale mohli byť do neho aj prenesené na pamäťovom médiu, či už diskete, alebo CD nosiči a tak sa dostali do pamäte. Údaje, ktoré sa tam našli a ktoré súvisia s nákupom a predajom tovaru zn. BergHOFF boli nájdené na počítači č. 34 a aj na CD 22. CD 14 vytvoril znalec, CD 22 tam bolo. CD 22 bolo nájdené pri domovej prehliadke u H. L.. (Predmetné tvrdenia majú priamy význam, pokiaľ ide o komoditu hrnce, ale nepriamo dokladujú celkové postavenie obžalovanej aj vo vzťahu ku konaniam súvisiacim s komoditou textil - dôležité je i to, že ani jeden z „podozrivých“ súborov nebol vytvorený na počítači s názvom „marika“, ako bol nazvaný počítač, ktorý používala obžalovaná L..)

Na základe uvedených skutočností súd nemal nad rámec rozumných pochybností za preukázané, že uvedené písomnosti založené ako listinné dôkazy v spise boli vyhotovené na počítači obž. H. L. a ani nemal za preukázané, že ich ona vyhotovila. Z vyššie uvedeného, ako aj z výsluchu svedka G. D., ktorý spravoval počítačové siete vo firme obž. E. P., je skôr zrejmé, že počítačová sieť vo firme bola zosieťovaná, v dobe spáchania skutku sa počítače vo vnútri siete nezabezpečovali heslom, bolo možné

sa dostať v rámci siete na každý z nich. Z uvedeného bol vyvodený súdom záver, že vyššie spomenuté súbory, ktoré boli zaistené, mohol vyhotoviť na tom istom počítači, ale aj na inom počítači ktokoľvek, kto mal prístup k počítačovej sieti firmy.

Vykonaným dokazovaním obžaloba teda neuniesla dôkazné bremeno k preukázaniu viny obž. H. L. za vedomé a cielené konanie v úmysle spôsobiť následok uvedený v obžalobách, ktoré malo naplňať zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Na preukázanie viny ani prípadné preukázanie toho, že je niekto „pravou rukou hlavného páchatel'a“, pokiaľ sa mu nepreukáže, že koná prinajmenšom v nepriamom úmysle v rámci objektívnej stránky (konania) takého trestného činu, u ktorého sa vyžaduje preukázanie úmyslu, jednoducho nestačí. Rovnako tak nestačí ani preukázanie toho, že časť úkonov vyžadovaných na naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, vykonali iné osoby, než tie, ktoré preukázateľne koristili z nezákonného konania - to by mohla byť uznaná vina u všetkých, ktorí vyhotovovali faktúry kryjúce fiktívny tok tovaru, vypracovávali daňové priznania alebo inak zabezpečovali logistiku priebehu udalostí, ktoré v konečnom dôsledku zakladajú trestnosť. Inak povedané - na to, aby bolo možné konštatovať trestnoprávnu postihnuteľnosť rôznych čiastkových konaní v konečnom dôsledku trestnoprávne postihnuteľného konania ako celku, je potrebné preukázať skutočnosť, že jednotlivé úkony a konania sú vedomou súčasťou celkovej architektúry protizákonného konania. To sa v tomto prípade nestalo.

Uznanie viny obžalovanej je teda viazané na preukázanie toho, že bez akýchkoľvek pochybností sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná trestne stíhaná, tento skutok je trestným činom a spáchala ho obžalovaná. Preto súd pri postupe v zmysle uvádzaných skutočností, majúť tiež na zreteli zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, dospel k záveru, že nebolo preukázané, že takýto skutok - skutok popísaný v obžalobe vo vzťahu k H. L. - sa stal, a preto ju v súlade s ust. § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby týkajúcej sa komodity textil oslobodil.

Obžalovaným V. D., A.. E. P., A.. J. F. a A.. B.C. bolo obžalobou kladené za vinu, že po nimi vykonaných daňových kontrolách v spoločnostiach MEDIUM Topoľčany s.r.o., TEXTIL MARKET s.r.o., TEXTIL-CENTRUM s.r.o., TEXTIL EXPORT-IMPORT s.r.o. a EUROTEx SR Topoľčany s.r.o., boli týmito spoločnosťami vyplatené neoprávnené nadmerné odpočty, ktoré si uplatnili, pričom na vyplatenie týchto nadmerných odpočtov neboli splnené podmienky daňových dokladov a existencie zdaniteľného plnenia v zmysle Zákona o dani z pridanej hodnoty tak, aby z nich bolo možné odrátať daň na vstupe a potvrdiť nadmerný odpočet.

Podstatou porušenia povinnosti daňových kontrolórov podľa obžaloby mal byť postup v rozpore s ust. § 20 ods. 2 písm. d) zák. č. 289/1995 Z. z. o DPH, platného v tom čase, podľa ktorého mal platiteľ nárok na odpočet dane okrem iného vtedy, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je dvestotisíc Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky, alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou. Podľa obžaloby platby nákupov a aj daň boli realizované ako platby v hotovosti, preto nespĺňali podmienky podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia a platby nemali byť uznané, lebo suma DPH preyšovala z jednotlivých platieb v hotovosti 200.000,- Sk a mala byť uhradená iným účtovným dokladom - bankovým prevodom alebo poštovou poukážkou.

Obžalovaní v rámci svojich obhajobných tvrdení uvedenú skutočnosť a závery obžaloby namietali s tým, že ich postup bol správny, pretože počas kontrol zistili, že pod jedným výdavkovým pokladničným dokladom (VPD) bolo zúčtovaných viac výpisov z elektronickej registračnej pokladne (ERP), ako zjednodušených daňových dokladov, pričom ani na jednom ERP ako daňovom doklade nebola suma DPH vyššia ako 200.000,- Sk, a teda nedošlo k porušeniu ust. § 20 ods. 2 písm. d) cit. zákona. Pokiaľ ide o postup účtovníka, ktorý jednotlivé ERP zúčtoval na jednom VPD, tak v tom čase platný zákon o účtovníctve toto dovoľoval, čo je však podstatné pre uznanie uplatneného nároku na výplatu nadmerného odpočtu DPH, je splnenie podmienok vo vzťahu k predloženým daňovým dokladom. VPD je doklad účtovný a nie daňový a preto na záver o splnení podmienok na výplatu nadmerného odpočtu DPH je irelevantné aká celková suma zrealizovaných obchodov a z nich plynúca DPH je na VPD uvedená, podstatný je daňový doklad - zjednodušený daňový doklad ERP, kde uvedená suma DPH presiahnutá nebola.

Obhajobné tvrdenia obžalovaných v rámci vykonaného dokazovania potvrdila vypočutá svedkyňa A.. K., ktorá okrem iného poukázala aj na v tom čase platnú metodiku a v podstate označila postup daňových kontrolórov za správny. Rovnako takýto postup (umožnenie sčítania súm z daňových dokladov - výpisov z ERP na pokladničných dokladoch) nijak nespochybňovali ani listinné dôkazy - už spomenuté stanoviská orgánov štátnej správy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní tiež prečítané.

Pokiaľ ide o vykonané dokazovanie, týmto nebolo možné overiť pravdivosť tvrdenia obžalovaných, ako daňových kontrolórov, že suma DPH nepresiahla na jednotlivých ERP 200.000,- Sk, pretože toto nebolo zrejmé z časti účtovníctva, ktoré k dispozícii bolo a ostatná časť účtovníctva predložená orgánom činným v trestnom konaní ani súdu nebola. Vykonaným dokazovaním však neboli produkované také dôkazy, ktoré by preukazovali nepravdivosť tvrdenia obžalovaných ako daňových kontrolórov a nič nenasvedčovalo tomu, že v čase kontrol jednotlivé daňové doklady (faktúry, výpisy z ERP...) k dispozícii mali. „Časť príbehu“, spočívajúca v prevode podnikateľských subjektov na „biele kone“, ktoré účtovníctvo stratia alebo z iných dôvodov ho nemajú k dispozícii, je totiž obvyklým vyvrcholením takéhoto druhu trestnej činnosti a aj tento fakt skôr spravdepodobňuje, než spochybňuje tvrdenia obžalovaných, že E. P. pri kontrolách predkladal všetky účtovné doklady a tieto „formálne“ umožňovali „schváliť“ nadmerný odpočet.

Na základe uvedených dôkazov súd preto prijal skutkový záver, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by tvrdenia obžalovaných, ako daňových kontrolórov, boli nepravdivé a že by vykonaným dokazovaním boli potvrdené skutočnosti uvedené v obžalobe, teda že došlo k porušeniu vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Postupom daňových kontrolórov tak nedošlo k porušeniu ust. § 20 ods. 2 písm. d) cit. zák., čo je podľa obžaloby podstatou pomoci obžalovaných daňových kontrolórov na páchaní trestnej činnosti obž. E. P. a spol..

Pokiaľ ide o ďalšie skutočnosti uvádzané obžalobou, teda, že postup obžalovaných daňových kontrolórov je v rozpore so zdravým rozumom, toto vyjadrenie nemožno považovať za vyjadrenie právne relevantné. V súvislosti s vykonanými daňovými kontrolami nebol zo strany obžaloby predložený žiadny dôkaz o tom, že obžalovaní ako daňoví kontrolóri mali mať vedomosť o tom, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo. Obžalovaní v tomto smere zhodne uvádzali, že robili námatkové kontroly tovaru, pričom „počty tovaru mali sedieť“.

Faktom však ostáva, že firmy z portfólia E. P. nikdy nevygenerovali dostatočný objem finančných prostriedkov na nákup takého množstva tovaru a žiadnymi dôkazmi nákup takéhoto množstva tovaru nikdy nepreukázali. Pre tento záver svedčí aj záver vykonaných námatkových kontrol, kde vzhľadom na veľké tovarové zásoby, ktoré skutočne realizovali z reálne existujúceho nákupu tovaru v zahraničí - najmä z Turecka, mohli byť konajúci daňoví kontrolóri uvádzaní do omylu, že ide o tovar, ktorý bol pri príslušnej kontrole deklarovaný ako tovar na sklade kontrolovaného subjektu, hoci v skutočnosti mohlo ísť o tovar patriaci inej spoločnosti. Toto dôslednejšou kontrolou zistiteľné byť mohlo a v skutku, ako to bolo uvedené už vyššie, pokračovaním v krížovej kontrole a dosledovaním splnenia daňových povinností a vstupných faktúr nielen dodávateľov, ale aj „dodávateľov dodávateľa“, sa kontrolóri mohli dopátrať k zisteniam umožňujúcim napríklad identifikáciu tzv. strateného obchodníka, ktorý nazačiatku reťazca nedokladuje ani nákup ani splnenie daňovej povinnosti, prípadne jedno z toho. Takéto pochybenie však samo o sebe (najmä v tom čase, kedy modus operandi karuselových podvodov štát ešte len „začal objavovať“) bez ďalšieho trestnoprávneho zodpovednosť zakladať nemohlo a najmä - prokuratúra kládla za vinu niečo iné (čo sa nepreukázalo) a v tomto smere eventuálne uznanie viny by mohlo narážať na zachovanie zásady dodržania totožnosti skutku.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že obsahom vykonávaných kontrol bolo predovšetkým preveriť, či boli splnené zákonné podmienky pre uplatnenie nadmerných odpočtov v zmysle Zákona č. 289/1995 Z. z. o DPH. Rozsah kontroly určovali kontrolóri v podstate sami podľa priebehu samotnej kontroly, pričom kontrola prebieha kontrolou jednotlivých daňových dokladov, a nad rámec svojich povinností aj kontrolou skladových priestorov a preverení existencie dodávateľa. Povinnosťou kontrolóra je predovšetkým preveriť doklady, fyzickú inventúru nie je povinný robiť a je len na úvahe kontrolóra, či ju vykoná. Predmetom kontroly prvotne nebolo preukazovanie existencie či pôvodu tovaru a žiadny predpis ani nestanovoval presne striktno rozsah a obsah realizovaných úkonov v tom ktorom konkrétnom prípade.

Rozsah daňovej kontroly bol definovaný v ustanovení § 15 ods. 1 Zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v čase skutku tak, že daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného zákona) Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu 6eb) a kontrola osobitného spôsobu zdaňovania príjmov daňovníkov prevádzkujúcich niektoré živnosti (ďalej len "paušálna daň").

Obžalovaní, ako daňoví kontrolóri, aj napriek tomu, že nemali obligatórne uloženú povinnosť skúmať pôvod tovaru, takúto možnosť mali, a z hľadiska vykonaných kontrol má súd za to, že išlo o pochybenie

z ich strany, ak pôvod tovaru neskúmali, pričom v niektorých prípadoch tak učinili). Takýto postup (nevykonanie fyzickej kontroly) však vzhľadom na to, že im to zákon neukladá, nebol v rozpore so zákonom a nešlo teda o porušenie právnej povinnosti. Teda ani z toho dôvodu nebolo možné prijať záver o zavinenom konaní v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami o výkone daňových kontrol daňových kontrolórov a následne potom ani záver o trestnoprávnej zodpovednosti za vzniknutý následok.

Z uvedených dôvodov vzniknuté pochybnosti o obžalobou tvrdenom zavinenom konaní obžalovaných V. D., A. J. F., A. E. P. a A. B.C., zo spáchania pomoci k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c) Tr. zák., § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ako aj zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. v znení zák. č. 140/1961 Zb., ako daňových kontrolórov, súd vyhodnotil v ich prospech a preto ich v súlade s ust. § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že taký skutok z ich strany, ako opisuje obžaloba, sa vôbec stal.

Komodita Hrnce

V časti hrnce obžalovanej L. bolo kladené za vinu, že spoločne s obžalovanými G. P. a E. P. prostredníctvom obchodných spoločností FASION MODE s.r.o. a MEDIUM Topoľčany s.r.o., kde obž. H. L. riadila administratívne a účtovnícke práce v týchto spoločnostiach došlo k uplatneniu nadmerného odpočtu DPH za jednotlivé zdaňovacie obdobia tak, ako je to uvedené v obžalobe. Z pokynu obžalovaného E. P. vyhotovila faktúry, ktorými firma FASION MODE s.r.o. predstierala predaj kuchynských sád hrncov v počte 12669 kusov zahraničným odberateľom spolu vo fakturovanej cene 679.467.000,- Sk, ktoré boli ukrajinským odberateľom vyvezené do colného skladu v Maďarskej republike v Komore, v dôsledku čoho bol tento predaj oslobodený od DPH. Zahnutím týchto faktúr za neuskutočnený obchod zaúčtovaných obž. H. L. do daňových priznaní spoločnosti FASION MODE s.r.o., podávaných obžalovanou G. P. prostredníctvom splnomocneného obžalovaného E. P. dosiahla spoločnosť FASION MODE neoprávnené nadmerné odpočty, ktoré boli sčasti aj vyplatené.

Ani v tomto prípade súd, ako to už bolo uvedené, nemal pochybnosti o tom, že zvolený modus operandi konania tých osôb, ktorí konali vo veci úmyselne, zakladá trestnoprávny rozmer ich konania v podstate v zmysle, ako to uvádza obžaloba - i keď v súvislosti s obžalovaným H., u ktorého v konečnom dôsledku ako u jedinej osoby popri manželoch P. bola konštatovaná vina, súd skutkovú vetu upravil tak, aby výstižnejšie vystihovala podstatu trestnoprávneho konania. Toto modus operandi výstižne opísal vo svojom znaleckom posudku znalec H., ktorého posudok bol na návrh strán prečítaný,

Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že spoločnosť FASION MODE s.r.o. Topoľčany si uplatnila nadmerný odpočet DPH v zdaňovacom období za mesiac máj 2003 vo výške 29.064 651,- Sk, v zdaňovacom období za mesiac jún 2003 vo výške 89 897 002,- Sk, v zdaňovacom období za mesiac august 2003 vo výške 31 608 315,- Sk.

Znalec vo vypracovanom znaleckom posudku na položené otázky uviedol, že:

Spoločnosť FASION MODE s.r.o. Topoľčany v období máj, jún a august 2003, z ktorého si uplatňovala odpočty DPH na vstupe nakupovala tovar od spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o., pričom sa jednalo o kuchynskú sadu - hrnce zn. BergHOFF.

K úhrade faktúr, z ktorých si spoločnosť FASION MODE s.r.o. uplatňovala odpočty DPH v jednotlivých zdaňovacích obdobiach, došlo hotovostnými platbami.

Podľa pokladničných dokladov a vytlačených výstupných zostáv z pokladničnej knihy uhrádzala spoločnosť FASION MODE s.r.o. predmetné faktúry z finančných prostriedkov, ktoré inkasovala od svojich zahraničných odberateľov - L. J. O., spol. Derevljanko s.r.o. Ukrajina na základe vystavených faktúr.

V evidencii dodávateľských faktúr spoločnosti FASION MODE s.r.o. sa nenachádza žiadna faktúra za dovoz tovaru do spoločnosti FASION MODE s.r.o. Medzi dodávateľskými faktúrami sú faktúry od daňového subjektu Bilický Jozef, ktorý fakturoval prepravné služby z Topoľčian do Komoro v Maďarsku, išlo o prepravu tovaru s označením Kuchynská sada BergHOFF - hrnce, kde konečným príjemcom bola spoločnosť VBMP 26 KFT. V jednom prípade bola prepravcom spoločnosť VERUS s.r.o. Snina, rovnako išlo o prepravu kuchynských sád hrncov BergHOFF do Maďarska. Prepravné služby sú zaúčtované do nákladov spoločnosti FASION MODE s.r.o..

Podľa evidencie odberateľských faktúr a podľa daňových dokladov spoločnosť FASION MODE s.r.o. predával tovar, z ktorého si uplatnila odpočet DPH na vstupe, do zahraničia, pričom jej zákazníkmi boli dva subjekty: L. J. O., Ukrajina a DEREVLJANKO s.r.o., Ukrajina. Na odberateľských faktúrach je

uvedený príjemca spoločnosť FBMP 26 KFT, Maďarsko, a ako odberatelia sú uvedení L. J. O., Ukrajina a DEREVLJANKO, s.r.o. Ukrajina. Jednotková cena za kuchynskú sadu bola 1.290,- Eur, FASION MODE s.r.o. uviedla na faktúrach hotovostný spôsob úhrad. Doprava tovaru do Maďarska bola v cene tovaru. Faktúry, deklarujúce dovoz hrncov do Maďarska sa odlišujú od faktúr, ktoré sú v evidencii spoločnosti FASION MODE s.r.o. Rozdiel je v jednotkovej cene predmetu fakturácie. Na faktúrach z evidencie colnej správy v Maďarsku sa jednotková cena za sadu hrncov pohybuje od 20,- Eur po 100,- Eur za sadu.

Z odpovedí na položené otázky v znaleckom posudku ďalej vyplýva, že odberateľské faktúry FASION MODE s.r.o. boli uhradené v hotovosti v priebehu mesiacov máj až august. Finančné prostriedky boli prijaté od L. J. O., Ukrajina a od spoločnosti DEREVLJANKO s.r.o., Ukrajina. Dňa 30.7.2003 bol do poklade spoločnosti FASION MODE s.r.o. zaúčtovaný príjem zálohy na tovar od L. J. O. v sume 72.500.000,- Sk. Táto záloha bola interným dokladom č. 2 zaúčtovaná ako úhrada faktúr č. 24/2003, 25/2003, 26/2003 a časť faktúry 27/2003. Dňa 1.8.2003 bol do pokladne zaúčtovaný príjem zálohy na tovar od spoločnosti DEREVLJANKO s.r.o. v sume 189.000.000,- Sk. Interným dokladom č. 4 zo dňa 26.9.2003 bola z tejto zálohy odúčtovaná suma 71.834.436,90 Sk ako úhrada odberateľských faktúr č. 28/2003, 29/2003, 30/2003, 31/2003 a 32/2003 vystavených na spoločnosť DEREVLJANKO s.r.o.

Na odberateľských faktúrach spoločnosť FASION MODE s.r.o. fakturovala svojim odberateľom predaný tovar - kuchynské sady - hrnce BergHOFF bez DPH, pretože podľa zák. o dani z pridanej hodnoty č. 289/1995 Z. z. bol vývoz tovaru do zahraničia oslobodený od DPH. K faktúram prikladala medzinárodné nákladné listy a jednotné colné doklady.

Zo znaleckého posudku ďalej vyplýva, že ak spoločnosť FASION MODE s.r.o. neuskutočnila žiadny vývoz tovaru do zahraničia, nemohla ani vystaviť faktúry za predaný tovar zahraničnému partnerovi. Ak súčasne neeviduje žiadne zásoby a žiadny tovar nebol predaný, neohol byť tento tovar ani obstaraný a teda nenastalo žiadne zdaniteľné plnenie, nemala spoločnosť FASION MODE s.r.o. nárok na odpočítanie DPH, nakoľko žiadnemu dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť. V prípade, že spoločnosť FASION MODE s.r.o. neobstarala od dodávateľa MEDIUM Topoľčany s.r.o. hrnce, ovplyvnilo by to jej výsledný vzťah k štátnemu rozpočtu v oblasti DPH. Po vyňatí faktúr za nákup hrncov BergHOFF by bol rozdiel oproti podaním priznaniam k DPH 150.561.470,- Sk.

Podľa evidencie odberateľských faktúr spoločnosti FASION MODE s.r.o. táto spoločnosť v období od mája do augusta 2003 realizovala iba predaj kuchynských sád - hrncov zn. BergHOFF do zahraničia. Zákon o dani z príjmov č. 366/1999 Zb. v § 23 ods. 6-9 v roku 2003 definoval personálne prepojené osoby a úpravu daňového základu závislých osôb tak, že podľa tohto zákona musia závislé daňové subjekty, ktoré použili vo svojich obchodných vzťahoch iné ceny ako s nezávislými osobami, upraviť o tento rozdiel svoje základy dane.

Spoločnosť FASION MODE s.r.o. dosahovala v zdaňovacích obdobiach máj, jún, júl, august a september 2003 vysoké obraty pri vývoze tovaru. V tuzemsku nebol realizovaný žiadny predaj tovaru a služby.

Znalec v záveroch znaleckého posudku ďalej konštatuje, že výsledkom daňovej kontroly bolo zníženie nadmerného odpočtu vykázaného v zdaňovacom období máj 2003 o 29.064.000,- Sk, a zníženie nadmerného odpočtu vykázaného v zdaňovacom období august 2003 o 31.603.626,- Sk. Kontrolná skupina v rámci vykonaných kontrol DPH v spoločnosti FASION MODE s.r.o. posúdila, že spoločnosť MEDIUM Topoľčany s.r.o. ako dodávateľ spoločnosti FASION MODE s.r.o. vystavila daňové doklady bez uskutočnenia zdaniteľného plnenia, nakoľko nepreukázala nadobudnutie kuchynských sád zn. BergHOFF a teda ich nemohla následne predať spoločnosti FASION MODE s.r.o., čím nebola splnená podmienka na odpočítanie dane podľa § 20a ods. 1 písm. a/ zák. č. 289/1995 Z. z. v platnom znení. V zdaňovacích obdobiach apríl a júl 2003 neboli daňovou kontrolou zistené porušenia Zákona o dani z pridanej hodnoty č. 289/1995 Z. z.

V súvislosti s nákupom hrncov znalec v záveroch znaleckého posudku uviedol, že predložená fyzická dokumentácia neobsahuje skladovú evidenciu spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o. Podľa operatívnej evidencie tovaru - hrnce, ktorá je súčasťou znaleckého posudku č. 1/2005, vypracovaného znalcom A.. J. bol nákup hrncov v období od 25.2. do 23.5. v objeme 1493 ks. Nákupná cena hrncov bola 4.500,- a 3.400,- Sk. Mená dodávateľov, od ktorých boli hrnce kúpené sa v operatívnej evidencii nenachádzajú. Predajná cena sa pohybovala od 5.000,- Sk do 12.000,- Sk. V operatívnej evidencii je uvedený vývoz hrncov v počte 1200 kusov a 270 kusov. K 23.5.2003 vykazuje operatívna evidencia nulový zostatok hrncov. Súčasťou uvedenej evidencie sú aj prehľady vývozných faktúr v počte 32 kusov s označením od FA 1/2003 do FA 32/03. Čísla týchto faktúr, dátumy vývozu a počty kusov súhlasia s odberateľskými faktúrami spoločnosti FASION MODE s.r.o..

Kontrolou účtov, ktoré účtovná jednotka Szatmáry - Szatmáry autodoprava s.r.o. používala na účtovanie dane z pridanej hodnoty znalec zistil, že tieto sa nezhodujú s údajmi uvedenými v jednotlivých daňových priznaniach k DPH. Subjekt Szatmáry - Szatmáry autodoprava s.r.o. mal k 31.12.2003 záväzok voči

daňovému úradu na DPH v sume 379.981,54 Sk, čo je v rozpore s podanými daňovými priznaniami k DPH za rok 2003, na ktorých boli uvedené výlučne nadmerné odpočty, a to za uvedený rok 2003 v celkovej výške 2.297.586,- Sk.

Súčasťou znaleckého posudku boli aj prílohy (oboznačené aj na hlavnom pojednávaní), o.i.:

- Daňové priznanie k DPH spoločnosti FASION MODE, s.r.o. za zdaňovacie obdobie máj 2003, účtovné pohyby na účtoch DPH a odôvodnenie vzniku nadmerného odpočtu,
- Daňové priznanie k DPH spoločnosti FASION MODE, s.r.o. za zdaňovacie obdobie jún 2003, evidencia DPH, účtovné pohyby na účtoch DPH a odôvodnenie vzniku nadmerného odpočtu,
- Daňové priznanie k DPH spoločnosti FASION MODE, s.r.o. za zdaňovacie obdobie august 2003, účtovné pohyby na účtoch DPH a odôvodnenie vzniku nadmerného odpočtu,
- Dodávateľské faktúry spoločnosti FASION MODE s.r.o. za obstarané kuchynské sady - hrnce BergHOFF od spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o. v období roku 2003,
- Výdavkové pokladničné doklady spoločnosti FASION MODE s.r.o. dokumentujúce úhrady faktúr spoločnosti MEDIUM Topoľčany, s.r.o. a príjmové pokladničné doklady spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o.,
- Pokladničná kniha spoločnosti FASION MODE s.r.o. za obdobie máj - december 2003,
- Príjmový pokladničný doklad číslo 69 spoločnosti FASION MODE s.r.o. v sume 72.500.000,- Sk a výdavkový pokladničný doklad L. J. O. v sume 72.500.000,- Sk,
- Interný doklad číslo 2 spoločnosti FASION MODE, s.r.o. a účtovné pohyby na účte 311 11 v období 01.08.2003 - 31.08.2003,
- Príjmový pokladničný doklad číslo 73 spoločnosti FASION MODE, s.r.o. v sume 84.380.000,- Sk a výdavkový pokladničný doklad L. J. O. v sume 84.380.000,- Sk,
- Príjmový pokladničný doklad číslo 77 spoločnosti FASION MODE, s.r.o. v sume 189.800.000,- Sk a výdavkový pokladničný doklad spoločnosti DEREVLJANKO s.r.o. v sume 189.800.000,- Sk,
- Interný doklad číslo 4 spoločnosti FASION MODE s.r.o. a denník účtovných zápisov v období 9/2003 - 2. Strana,
- Odberateľská faktúra číslo 01/2003 spoločnosti FASION MODE s.r.o., medzinárodný nákladný list č. SK1151610, colná deklarácia, faktúra číslo 0300171 od spoločnosti Bilický Jozef Doprava - preprava a medzinárodný nákladný list 115610,
- Faktúra číslo 03-05/27 od spoločnosti VERUS s.r.o.,
- Odberateľské faktúry spoločnosti FASION MODE s.r.o. číslo 01/2003 až 32/2003,
- Odberateľské faktúry spoločnosti FASION MODE s.r.o. číslo 01/2003 až 32/2003 (okrem 18/2003, 19/2003 a 26/2003) dodané colnou správou v Maďarsku,
- Úradný záznam o lustrácii v evidencii telefónnych čísel,
- Príjmové pokladničné doklady spoločnosti FASION MODE s.r.o. dokumentujúce úhrady odberateľských faktúr na spoločnosti DEREVLJANKO s.r.o. a L. J. O. a výdavkové pokladničné doklady spoločnosti Derevljanko s.r.o. a L. J. O.,
- Daňové priznania k dani z pridanej hodnoty spoločnosti FASION MODE s.r.o. za zdaňovacie obdobia apríl 2003 - december 2003,
- Protokol o kontrole DPH za zdaňovacie obdobie máj 2003 v spoločnosti FASION MODE s.r.o.,
- Protokol o kontrole DPH za zdaňovacie obdobie apríl, máj, a júl 2003a kontrole dane z príjmov právnických osôb za rok 2002 v spoločnosti FASION MODE s.r.o.,
- Protokol o kontrole DPH za zdaňovacie obdobie august 2003 v spoločnosti FASION MODE s.r.o.,
- Zoznam položiek pohybov na sklade za obdobie 1.1.2003-31.12.2003,
- Operatívna evidencia nákupu a predaja hrncov,
- Výpoveď svedka E. Y. zo dňa 15.5.2006 a svedka G. D. zo dňa 15.5.2006,
- Výpoveď svedka A.. G. G. zo dňa 15.5.2006,
- Operatívna evidencia odberateľských faktúr spoločnosti FASION MODE s.r.o.,
- Evidencia podaných daňových priznaní k DPH spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o. za zdaňovacie obdobia roku 2002 a 2003,
- Protokol o kontrole DPH za zdaňovacie obdobie november 2002 v spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o.,
- Daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie december 2002 v spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o.,
- Protokol o kontrole DPH za zdaňovacie obdobie december 2002 v spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o.,
- Daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobia 1., 2. A 3. štvrťrok 2003 spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o.,

- Obraty účtu 343 020 DPH 20%-uplatnená za obdobie za obdobie 4/03 - 8/2003 v spoločnosti MEDIUM Topoľčany s.r.o.,
- Vybraní obchodní partneri spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o. - obrat účtu 311,
- Daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobia roku 2003 v spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o.,
- Prehľad pohybov účtov DPH za zdaňovacie obdobia roku 2003 spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o.,
- Hlavná kniha analytickej evidencie za obdobie or 1.1.2003 do 31.12.2003 spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o.,
- Súvaha k 31.12.2003 spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o.,
- Daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o.,
- Faktúra s číselným označením 298/758 zo dňa 22.7.2003 spoločnosti Szatmáry - Szatmáry autodoprava, s.r.o..

Pokiaľ išlo o skúmanie zavinenia obž. H. L., súd k posúdeniu toho, či sa táto osoba aktívne zapájala do vyššie popísaného manažovania modus operandi skutku alebo nie, mal k dispozícii v podstate jedine výpoveď tejto obžalovanej (všetci ostatní vypočítaní jej participáciu opisovali len všeobecne ako participáciu osoby, ktorá bola zamestnaná). Táto zhodne s tým, čo uvádzala ku komodite TEXTIL aj v súvislosti s komoditou HRNCE zdôrazňovala, že ona len plnila pokyny obž. P. V tomto prípade v rámci týchto pokynov vystavovala aj faktúry na hrnce, pričom uvádzala tiež, že „nebolo možné si nevšimnúť, že hrnce sa zo skladových priestorov firmy nakladali na nákladné vozidlá“.

Ku komodite HRNCE v súvislosti s činnosťou H. L. boli síce vypočítaní viacerí svedkovia, napr. svedok D., svedkyňa N., avšak títo nijak nepodporili tvrdenia obžaloby, v ktorej bolo uvedené, že obž. L. v súvislosti s touto komoditou aktívne konala a bola súčasťou organizovania trestnej činnosti. Vo veci vypočítaní svedkovia potvrdili, že hrnce sa nakladali na motorové vozidlá viackrát, nikto z nich však nevedel uviesť, odkiaľ a kým boli hrnce dovezené, pričom už bolo uvedené, že žiadne vstupné faktúry k tejto komodite spoločnosť MEDIUM TOPOĽČANY, s.r.o. nemala. Svedkyňa N. v súvislosti s touto komoditou vybavovala všetky potrebné colné záležitosti.

V súvislosti so skúmaním zavinenia H. L.aj, ako to bolo už naznačené vyššie, bolo potrebné posúdiť relevantnosť znaleckého skúmania znalca A. J. v súvislosti so zaistenými stopami v elektronických médiách. Vo zväzku č. 31 H sú totiž vytlačené súbory, ktoré nielen evokujú angažovanosť obž. H. do organizovania skutku (výpočty týkajúce sa „Asota“), ale sčasti vrhajú podozrenie aj na obž. L., nakoľko okrem iného tieto súbory boli nájdené nielen v tzv. centrálnom počítači, ale aj v počítači, ktorý na pracovisku používala ona a aj v počítači, ktorý bol zaistený pri domovej prehliadke ňou užívanej nehnuteľností. Na objasnenie, prečo ide o pre vec relevantné dokumenty a dôkazy, bude vhodné aspoň stručne popísať ich obsah (predmetné dokumenty boli na hlavnom pojednávaní oboznámené aj ich prehratím z elektronických nosičov, ktoré sú súčasťou znaleckého posudku A. J., ktorý bol na hlavnom pojednávaní aj vypočítaný).

Pre vec, a to nielen z hľadiska posúdenia eventuálnej trestnoprávnej zodpovednosti H. L., ale aj z hľadiska posúdenia trestnosti ďalších osôb, sú teda dôležité súbory uvedené v už spomenutom zväzku č. 31, z nich najmä súbory s názvom Kontrakt Ukrajina 2, Joskove hrnce a predovšetkým súbor, v ktorom je spomenutá osoba resp. subjekt s menom „ASOT“. Ide o súbory, ktoré majú dokumentovať obchodno-právne vzťahy medzi firmami z portfólia E. P. (FASION MODE a MEDIUM s.r.o.) a osobami ukrajinskej národnosti, resp. s pobytom v Ukrajinskej republike s menami G. a L. J. O.. Tiež ide o súbory, ktoré zrejme dokumentujú predaj hrncov (ich existenciu ako je uvedené vyššie nikto nespochybnuje) rôznym súkromným osobám, pričom zrejme najdôležitejší súbor je súbor, ktorého obsah je vytlačený na str. 20314 a kde v kolonke „vyplatené ASOT“ sú rôzne sumy s konečným súčtom „44.369.340“. V tomto súbore sú uvedené aj dátumy vývozu od 6.5.2003 až do 26.9.2003 a tiež čísla jednotlivých faktúr (zrejme ide o dokumentovanie vývozu na Ukrajinu, ktorý ako už bolo uvedené, bol evidentne fingovaný).

V tejto súvislosti súd iniciatívne vykonal prehratie týchto súborov zo znalcom dodaných elektronických médií a zistil to, čo už bolo z časti konštatované. Teda, že súbory boli vytvorené na počítačoch nazvaných „PC1, Cicka“ alebo „D“, pričom tie „najpodozrivejšie“ boli všetky vytvorené, prípadne upravované v časoch presahujúcich bežnú pracovnú dobu. Tiež už bolo uvedené, že obž. L. pracovala na počítači s názvom „Marika“, pričom je zrejme, že i na svojom súkromnom počítači mala množstvo súborov pracovného charakteru, ktoré, samozrejme, jej mohli byť zaslané e-mailom alebo si ich preniesla na elektronickom nosiči, napr. USB kľúči.

Pokiaľ ide o schopnosť počítača zapamätať si názov toho zariadenia, na ktorom je ten-ktorý súbor vytvorený, ide o schopnosť nespochybniteľnú, ktorú potvrdil aj na hlavnom pojednávaní vypočítaný svedok

A..J.. Inak povedané, každý súbor „si pamätá“, kto ho vytvoril a pamätá si i časy, v rámci ktorých bol vytvorený, čo je zistiteľné jednoduchým preklikaním sa do „vlastností súboru“. Súd takto učinil a zistil vyššie popísané skutočnosti. Z nich je zrejmé, že ani jeden z „podozrivých“ súborov nebol vytvorený na počítači s názvom Marika, isté je len to, že obž. L. na svojich dvoch počítačoch tieto súbory evidovala, resp. mala ich uložené. To znamená, že ich mala k dispozícii, nebola však ich autorkou v zmysle vytvorenia na jej počítači s názvom „marika“ a teda ani z vyššie popísaných faktov nemožno dovodiť záver, že obžalovaná sa aktívne podieľala na „architektúre skutku“. Evidovanie vyššie uvedených súborov v jej počítačoch totiž nemožno považovať za fakt, ktorý dovoľuje vysloviť záver o tom, že by sa táto osoba v zmysle prokurátorkou opísaného scenára mala zúčastňovať aktívnym spôsobom na celkovom manažovaní skutku.

Obž. L. nevedela vysvetliť, prečo tieto súbory mala vo svojich počítačoch, zrejme jej boli zaslané, prípadne ich evidovala v dôsledku „zosieťovania počítačov“, ktorú skutočnosť, mimochodom, znalec vôbec v rámci znaleckého skúmania neskúmal, hoci situácia si to vyžadovala a podľa názoru súdu k tomuto sa viažúca otázka mu mala byť položená. To je v skutku málo k tomu, aby súd mohol konštatovať zavinenie tejto obžalovanej a tak nielen ohľadne komodity TEXTIL, ale aj komodity HRNCE súd obžalovanú H. L. z rovnakého dôvodu - teda, že nebolo preukázané, že sa stal skutok spôsobom ako to opisuje prokurátor, oslobodil.

Pokiaľ ide o obžalovaného C. H., tu súd ohľadne uznania viny dospel k inému záveru a tohto obžalovaného, podobne ako obžalovaných P., zo spáchania žalovaného skutku uznal vinným. U neho súd mal za preukázané, že tento obžalovaný bol súčasťou už viackrát spomenutej „architektúry skutku“ (tento výraz súd považuje za najvyššiu úroveň v súvislosti s popisom pre vec relevantných častí skutku) a svojím konaním ako konaním spolupáchateľa naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Uvedeného trestného činu sa podobne ako obžalovaný P. dopustil sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

K takémuto konštatovaniu súd viedli nielen doteraz opísané skutočnosti, ale aj obsah a vyhodnotenie ďalších vo veci vykonaných dôkazov. Pokiaľ ide o to, čo bolo doteraz uvedené, je zrejmé, že osoba resp. subjekt označený ako „ASOT“ je obžalovaný C. H., pričom kolonka s takýmto označením vo vyššie popísanom dokumente je nazvaná ako „vyplatené“. Ako vyplynie z ďalšieho, obž. H. priznáva len jednu dodávku hrncov za sumu zhruba 16.000,- Sk, pričom ak by toto malo byť pravdivým opisom jeho účasti na skutku, niet dôvodu mu vyplácať sumy, ktoré sú vyššie spomenuté a ktorých súčet činí vyše 44 miliónov zrejme Sk. Existencia súboru s takýmto obsahom je nespochybniteľná a bola preukázaná vykonaným dokazovaním, pričom obžalovaný sa k tejto skutočnosti v rámci dokazovania nijak nevyjadril. Pokiaľ ide o uznanie viny tejto osoby do pozornosti možno dať aj na hlavnom pojednávaní prečítaný obsah jeho telefonickej komunikácie s E. P., z ktorého vyplýva komunikácia v skutku intenzívna - i keď naozaj len o tom, kde, kedy a ako sa majú stretnúť. Ani tento dôkaz však nenaznačuje, resp. priamo vyvracia, že by obž. C. H. bol v styku s obž. P. len kvôli jednej preprave hrncov.

V súvislosti s týmto obžalovaným je potrebné uviesť, že tento súhlasil s tým, aby v konečnom dôsledku celé pojednávanie prebehlo v jeho neprítomnosti. V rámci jedného dňa, ktorého sa zúčastnil však vo veci vypovedal. Zdôraznil, že o trestnej činnosti nevie nič, vie len, že mali jednu dopravu tých hrncov z Topoľčian do Maďarska, na ktorú bola vystavená faktúra 16.600,- Sk, ktorá bola aj vyplatená. Jemu však „Ukrajinci“ hovorili, že vozili hrnce, tým chcel zrejme dokladovať, že išlo o reálne obchodno-právne vzťahy. Jeho obhajoba teda spočívala na tom, že hrnce opísané v skutku Ukrajinci dovážali na Ukrajinu a žiadal ich vypočuť. On totiž nevie čo „Ukrajinci vystrájali spolu so zamestnancami“, pričom pokiaľ ide o jeho šoférov G. a J., títo si prácu zvykli na rôznych špedíciách vybavovať aj sami. Pokiaľ ide o „doklady o cestách“ do Topoľčian (budú ešte spomenuté), jemu jeho zamestnankyňa svedkyňa Y., ktorej výpoveď na hlavnom pojednávaní z dôvodu jej zlého zdravotného stavu bola prečítaná, to dala dvakrát do mesiaca podpísať a on ani nevie, čo podpisoval.

Obžalovaný sa vyjadril i k záznamom o cestách svedkov G. a J., nakoľko k týmto cestám neboli nájdené faktúry, ktoré by dokladovali nielen ich vykonanie, ale aj ekonomický zmysel, obžalovaný uviedol len toľko, že tieto faktúry budú „zrejme v účtovníctve“. Neskôr sa však opravil a uviedol, že tieto faktúry sa nevystavovali, pretože on o tých cestách nevedel a zrejme išli o cesty v réžii jeho šoférov. Pokiaľ ide o „Ukrajincov“, on ich poznal, obchodoval s nimi, kupoval im nejaké pneumatiky, pričom oni sami mu hovorili, že nakupovali nejaké hrnce.

Na tomto mieste je vhodné vysvetliť, prečo súd nepovažoval za potrebné osoby s menami L. a G. vypočuť na hlavnom pojednávaní. Je potrebné dodať, že podľa zistení ukrajinských colných i iných orgánov ide o reálne existujúce osoby, ktoré v rámci podaní vysvetlení ukrajinským orgánom uviedli, že oni s obchodmi s hrncami nemali nič spoločné, pečiatky a podpisy na jednotlivých zaistených dokladoch

sa síce podobajú, nejde však o ich pečiatky a podpisy. Je síce pravdou, že tento typ dôkazov nemá váhu svedeckých výpovedí, ich „preklopenie“ do tohto typu dôkazov však nielenže je technicky veľmi problematické (súd nemá páky na to, aby osobu ako svedka „dotiahol“ na hlavné pojednávanie do Slovenskej republiky), ale v konečnom dôsledku by išlo aj o dôkazy vskutku pre vec nepotrebné. V prvom rade je potrebné uviesť, že z hľadiska krytia svojej eventuálnej trestno-právnej zodpovednosti, ktorú skutočnosť možno bez pochyby očakávať, by tieto osoby naďalej popierali akúkoľvek zaangažovanosť na páchaní trestnej činnosti, avšak v konečnom dôsledku je to doslova jedno. Niet totiž sporu o tom, že nielen k deklarovanému množstvu hrncov, ale doslova k žiadnemu množstvu hrncov neexistujú žiadne vstupné faktúry dokladujúce vstup do portfólia firiam E. P. a už len toto je dôvodom konštatovania, že celý obchod nemohol mať reálne kontúry a ako taký teda nemohol mať ani priaznivé daňové následky pre firmu FASION MODE s.r.o.

Pre posúdenie trestno-právnej zodpovednosti obžalovaného H. boli dôležité predovšetkým výpovede svedkov G. a J. a tiež obsah prílohy č. 43 k znaleckému posudku A. H., čo sú „knihy príchodov a odchodov“ firmy VERUS, s.r.o., resp. cestovné príkazy ako sú žurnalizované v prílohe pod bodom č. 3. Tieto cestovné príkazy sú podpísané obž. H. a dokumentujú viacero vykonaných ciest do Topoľčian v súvislosti s komoditou, ktorej sa týka toto konanie. Tieto knihy príchodov a odchodov, ako aj cestovné príkazy a vyplatenie „diét“ z nich plynúcich nikto v konečnom dôsledku nespochybnil a i keď obidvaja šoféri spočiatku priznávali len jednu cestu s hrncami, v konečnom dôsledku potvrdili, že tých ciest bolo viac a ich vykonanie v súlade s realitou dokumentujú cestovné príkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní boli oboznámené. Ide o listiny, ktoré bez akýchkoľvek pochybností preukazujú manipuláciu s komoditou HRNCE odlišným spôsobom než ju opisuje obžalovaný H. a nespochybniteľne preukazujú „kolobeh hrncov“ spôsobom, ako je to vyššie opísané a tiež ako je to opísané v rámci skutkovej vety tohto rozsudku v súvislosti s obžalovaným C. H.. Za minimálny počet bez pochybností zdokladovaných ciest súd stanovil počet osem, ako je to aj uvedené v skutkovej vete rozsudku, pričom však je zrejmé, že s najväčšou pravdepodobnosťou ciest bolo viac.

Prečítaná výpoveď svedkyne Y. a ani výpoveď svedka G., ktorí pracovali pre obžalovaného H. nijakým spôsobom vyššie opísané nespochybnujú a súd teda jednoznačne dospel k záveru, že ku skutku došlo ako je vyššie opísané, pričom obž. H. sa na jeho organizácii, v podstate prokurátorom opísaným spôsobom, zúčastňoval. K úvahám, ktoré viedli súd k uznaniu viny tohto obžalovaného možno dodať ešte nasledovné:

V súvislosti s hodnotením trestnoprávnej zodpovednosti obž. A. C. H. za konanie, ktoré mu je obžalobou kladené za vinu, okrem vyššie uvedených záverov, súd poukazuje na dôkazy zabezpečené Štátnou daňovou správou Ukrajiny. Z odpovede na dožiadanie z 22.10.2007 vyplýva, že súkromný podnikateľ J. O. L. uviedol, že v roku 2003 neuzatváral zmluvy s podnikmi na Slovensku a v Maďarsku, štátnych príslušníkov Ukrajiny I. I. M. a J. P. G. nepozná, na faktúrach, ktoré mu boli ukázané, nie je jeho podpis, odtlačok pečiatky sa podobá na jeho pečiatku, avšak nikdy nedával pečiatku na uvedené faktúry. Nikdy nekupoval hrnce BergHOFF. Súkromný podnikateľ J. P. G. uviedol, že v roku 2003 neuzatváral zmluvy s podnikmi v Maďarsku a na Slovensku, štátnych príslušníkov Ukrajiny I. I. M. a P. F. L. nepozná, na faktúrach, ktoré mu boli ukázané nie je jeho podpis, odtlačok pečiatky sa podobá na jeho pečiatku, ale nikdy nedával pečiatku na uvedené faktúry. Nikdy nenakupoval hrnce BergHOFF. To isté uviedol aj občan I. I. M.. Uvedené osoby od 01.04.2003 do 01.09.2007 v colnom pásme colnice neuskutočňovali exportno-importné operácie.

Svedkovia - majitelia ukrajinských vozidiel uviedli, že vozidlami vo svojom vlastníctve, na ktorých sa podľa colných a špedičných dokladov mali hrnce vyvážať na Ukrajinu, takýto tovar nikdy nevyvážali, ani na Slovensku neboli a ani svoje motorové vozidlá nikomu nezapožičali. Z týchto vyplýva pre súd záver, že nedošlo k deklarovanému vývozu hrncov na Ukrajinu, nedošlo tak k realizácii zdaniteľného plnenia a neboli tak splnené podmienky pre uplatnenie nadmerného odpočtu DPH. Ohľadom vzájomnej dohody obž. H. a obž. E. P. súd poukazuje na závery uvedené vyššie.

Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že obžalovaný Ing. C. H. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, v časti sa takého konania dopustil konaním nebezpečným pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého R. dopustil v úmysle na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo, čím spáchal pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, v časti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005.

Na rozdiel od obžalovanej L., C. H. súčasťou „architektúry skutku“ bol, i keď nebolo možné zistiť, ako intenzívne sa na jej vytvorení podieľal. „ASOT“ spomenutý v dokumentoch totiž nemôže byť nik iný ako C. H. a „vyplatené“ nemožno vzťahovať k inej skutočnosti, ako k tej, že ide o vyplatenie financií. Sumy v relevantných kolónkach vyššie uvedených dokumentov sú evidentne a nespochybniteľne iné, než suma „16.600 SK“, ktorú tento obžalovaný pripúšťa ako jedinú sumu vzťahujúcu sa ku komodite HRNCE. Jeho obhajobu tak súd považoval za obhajobu nespochybniteľne účelovú a vyššie uvedené dôkazy ako aj vyhodnotenie kontextu situácie rovnako nespochybniteľne vinu tohto obžalovaného preukázali.

Trest

V súvislosti so všeobecnými zásadami ukladania trestov účinnými v čase spáchania skutkov je potrebné citovať nasledovné ustanovenia zákona:

Podľa § 23 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní v trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život a tým výchovne pôsobil aj na ostatných členov spoločnosti.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, na možnosť nápravy a pomery páchatel'a. Podľa § 31 ods. 2 tohto zákona pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne: a) u spolupáchatel'ov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu, b) u organizátora, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchaní trestného činu, c) pri príprave na trestný čin a pri pokuse trestného činu aj na to do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k jeho dokonania nedošlo.

Podľa § 31 ods. 3 tohto zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu nemožno prihliadnuť, ako na poľahčujúcu alebo priťažujúcu okolnosť alebo na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Pri výmere trestu súd prihliadne aj na to, či existujú priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, ktoré sú príkladmo vymenované v ustanoveniach §§ 33 a 34 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Ak existujú, tieto vyhodnotí a stanoví akou mierou prispeli k úvahám o výmere trestu.

Podľa § 40 ods. 1, 4 Tr.zák. účinného v čase spáchania skutku ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom (tá je v tomto prípade päť až dvanásť rokov) bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom. V tomto prípade je limitom, pod ktorý nie je možné uložiť trest odňatia slobody jeden rok.

Podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, a) ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu, alebo b) ak prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol má dôvodne za to, že účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu.

Podľa § 59 ods. tohto istého zákona súd v takomto prípade určí skúšobnú dobu na jeden až päť rokov.

Za vyššie uvedenú trestnú činnosť zákon umožňuje uložiť aj peňažný trest a to v rozmedzí od 5.000 do 5.000.000 Sk, ak sa páchatel' úmyselnou trestnou činnosťou snažil získať majetkový prospech. Pri ukladaní peňažného trestu sa prihliada na osobné a majetkové pomery obžalovaného, peňažný trest sa neuloží, ak by bol zrejme nevyhnutelný. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu súd musí uložiť aj náhradný trest odňatia slobody.

Podľa § 55 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku súd uloží trest prepadnutia veci, a) ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu,

- b) ktorá bola určená na spáchanie trestného činu,
- c) ktorú páchateľ získal trestným činom alebo ako odmenu zaň, alebo
- d) ktorú páchateľ nadobudol za vec uvedenú pod písm. c).

V zmysle vyššie uvedeného základnou otázkou, ktorú súd v tomto prípade musel riešiť aj u obžalovaného H. (podobne ako u obžalovaných manželov P.) a A. V.) bolo posúdenie toho, či nespochybniteľne neprímeraná dĺžka konania v tomto prípade má mať vplyv na úvahy o treste a ak áno, aký. Odpoveď na prvú otázku musí byť kladná, pričom súhra okolností v tomto prípade dôvodí postup umožňujúci mimoriadne zníženie trestu, hoci ani v tomto prípade nie na maximálne možnú hranicu akú umožňuje zákon.

Už v uznesení, ktorým prvostupňový súd trestné stíhanie zastavil je uvedené :

....zo sumáru veci vyplýva, že prieťahy v konaní aj pri najreštriktívnejšom výklade voči obvineným, neboli spôsobené nimi. Počas celej doby teda obžalovaní (piati z nich boli nie zanedbateľnú dobu vo väzbe) boli k dispozícii orgánom činným v trestnom konaní a tieto orgány mohli uplatňovať všetky zákonné kompetencie súvisiace s efektívnym vyšetrením a skončením trestnej veci, pričom zabezpečovanie dôkazov nevyžadujúcich prítomnosť obvinených takisto nebolo obmedzené počas celej doby trestného stíhania. Napriek tejto, naozaj extrémne dlhej dobe, vec doteraz nie je skončená, pričom zvolené, inak zákonné spôsoby vybavenia veci (odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi, postúpenie veci na iný súd) a ďalšie komplikácie (iste nie vhodné konanie orgánov činných v trestnom konaní vo viacerých konaniach a nespojenie vecí v skorších štádiách konania, kompetenčné spory medzi súdmi a senátmi, komplikácie súvisiace s úmrtím jedného z vec vybavujúcich sudcov...) nemôžu byť pričítané na vrub obvinených a nemôžu byť vyhodnotené v ich neprospech. Na tomto konštatovaní nič nemení ani to, že v zásade „dĺžke“ jednotlivých fáz konania nemožno nič vyčítať a záver o extrémne dlhom konaní možno urobiť najmä na základe kumulácie množstva objektívnych faktorov (bez úmyselného či neobstaraného zavinenia konajúcich orgánov), ktoré vec predĺžili - ako už bolo uvedené, bez zavinenia obvinených.

Konštatovaniu porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru musí predchádzať test proporcionality. Pre vykonanie tohto testu je najskôr potrebné skúmať:

a) Faktory, ktoré sú významné pre posúdenie dĺžky konania z hľadiska prieťahov spôsobených orgánmi štátu vo vzťahu k celkovej dĺžke konania, závažnosti trestného obvinenia, rozsahu a obtiažnosti predmetu trestného konania, a v neposlednom rade aj rozsah osobitnej záťaže, ktorej je vystavený obvinený v súvislosti s dĺžkou trestného konania. K prieťahom v konaní, ktoré boli spôsobené obvineným, však nie je možné prihliadať.

b) Faktory dôležité pre posúdenie účelu trestu, ako napríklad nevyhnutnosť ochrany spoločnosti pred konkrétnym páchateľom trestného činu, ktorá musí byť vždy posúdená vo svetle života, ktorý páchateľ viedol od spáchania stíhaného skutku do vynesenia rozhodnutia; zistenie či obvinený skutočne potrebuje výchovu k riadnemu životu prostredníctvom uloženia akéhokoľvek trestu; reálnu účinnosť prípadného trestu s ohľadom na výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti v súvislosti s odstupom od doby kedy prišlo k spáchaniu trestného činu.

Až po analýze vyššie uvedených faktorov je možné urobiť záver o tom, či prípadné obmedzenie osobnej slobody páchateľa, v dôsledku uloženého trestu, resp. obmedzenie jeho základných práv vyplývajúce zo samotného trestného konania, sú ešte v primeranom (proporcionálnom) pomere k ochrane verejného záujmu.

Je nepochybné, že s predlžujúcou sa dĺžkou trestného konania sa vytráca základný vzťah medzi trestným činom a ukladaným trestom. Doba medzi trestným konaním páchateľa a vynesením konečného rozhodnutia má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením konkrétneho trestu dosiahnutý. So zväčšujúcim sa časovým odstupom od spáchania trestných činov sa oslabuje tak prvok individuálnej ako i generálnej prevencie. Rovnako spôsobilosť trestu výchovne pôsobiť na spoločnosť je po tak dlhej dobe výrazne znížená.

... v zásade možno konštatovať, že Európsky súd pre ľudské práva považuje za neúmerne dlhé konanie už konanie, ktoré presahuje dobu šiestich rokov. Z judikatúry zmluvných strán Dohovoru môžeme zistiť, že dotknuté osoby napr. v prípadoch Beck (Nórsko), Helmut Jansen (Spolková republika Nemecko) sa

pred vnútroštátnymi súdmi domáhali zastavenia trestného stíhania práve s poukazom na to, že v ich prípadoch bol porušený článok 6 Dohovoru. Tieto požiadavky dotknutých osôb neboli vnútroštátnymi súdmi akceptované, a preto sa obe tieto osoby obrátili na Európsky súd pre ľudské práva.

Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutiach Beckversus Nórsko z 26. septembra 2001 a Helmut Jansen versus Spolková republika Nemecko z 12. októbra 2000 konštatoval, že vnútroštátne súdy poskytli náhradu za namietané porušenie práva zakotveného v článku 6 Dohovoru tým, že v dôsledku zistenia neprimeranej dĺžky trestného konania uložili páchatelom minimálne tresty, aké povoľujú príslušné ustanovenia trestného vnútroštátneho práva, a preto ďalšie zadosťučinenia im nepatria.

... veľa zmluvných štátov Dohovoru uplatňuje vo vnútroštátnom práve bezprostrednú kompenzáciu práva na primeranú dĺžku trestného konania (napr. Belgicko, Holandsko, Nemecko, Nórsko, Švajčiarsko, Česko - porovnaj nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. IV. ÚS 380/09, uverejnený v Sbírcе nálezu a usnesení vo zv. 55/č.-213, a pod.). Na základe judikatúry najvyšších článkov súdnej sústavy (najvyšších súdov či ústavných súdov) sa

v týchto štátoch vyvodzujú z prekročenia primeranej lehoty konania dôsledky pre stanovenie miernejšej trestnej sankcie a vo výnimočných prípadoch aj pre možnosť zastavenia trestného stíhania (porov. B. Repík: K otázke právneho prostriedku nápravy pri prekročení primeranej lehoty konania. Bulletin advokacie, 2001, č. 6 - 7, s. 12, alebo B. Repík: Európskáumluva o ľudskýchprávach a trestní právo. Praha, Orac, 2002, s. 143). V Nemecku Spolkový ústavný súd vyvodzuje nutnosť takej kompenzácie v podobe zmiernenia trestu priamo z princípov právneho štátu, konkrétne z princípu primeranosti či proporcionality (porov. napr. rozhodnutie sp. zn. 2 BvR 327/02, sp. zn. 2 BvR 1471/03 alebo sp. zn. BvR 153/03). Nemecké súdy pripúšťajú, aby extrémne prieťahy viedli aj k zastaveniu trestného stíhania, alebo aby boli dôvodom pre upustenie od potrestania.

... v predmetnej trestnej veci ide o ekonomickú trestnú činnosť, v rámci ktorej mala vzniknúť naozaj významná škoda, zákonodarca však v relevantnej dobe stanovoval za spáchanie takejto činnosti nie obzvlášť drakonickú sadzbu trestu odňatia slobody v rozmedzí päť až dvanásť rokov. Modus operandi spáchania čiastkových skutkov mal byť relatívne jednoduchý a v zásade aj relatívne priehľadný, čo možno konštatovať už po zbežnej kontrole účtovných dokladov, ktoré sú k dispozícii.

V tejto súvislosti treba uviesť, že ich vyhodnotenie vrátane vyhodnotenia reálnosti tovarových tokov, ktoré dokladujú, je esenciou každého „daňového podvodu“, pričom mnohé fakty možno s vysokou mierou pravdepodobnosti dedukovať už po štúdiu spisu - najmä ak existenciu či neexistenciu v spise sa nachádzajúcich účtovných dokladov predbežne nikto nespochybňuje, čo je aj tento prípad. Vo vzťahu k jeho špecifikám je možné uviesť i to, že v tomto prípade vec nekomplikuje charakter komodity - aj u textilného a galantérneho tovaru aj u „hrncov“ nebolo potrebné skúmať uplatniteľnosť takejto komodity na trhu, teda ani podľa prokuratúry nešlo o vec predstieraného umiestnenia inak nepotrebných vecí (i keď u „hrncov“ prichádza do úvahy posúdenie výrazného nadhodnotenia ceny komodity z dôvodu umožnenia „umelého“ vyplatenia nadmerných odpočtov DPH - tzv. vratiek dane) u konečného spotrebiteľa ani o dnes existujúci intrakomunitárny vývoz do zahraničia oslobodený od DPH a uplatňovanie „vratiek“ z tohto dôvodu, išlo o z pohľadu posúdenia jednoduchší „kolotoč“ v prvom prípade účtovných dokladov a v druhom prípade tovaru - viď napr. Ján Hrubala, Daňové podvody - veľké peniaze, dôležitá priorita - In : Justičná revue - Roč. 65, č. 12, 2014.

V prvom prípade tu išlo o účtovné doklady dokladujúce nákup a predaj textilného tovaru veľmi všeobecne špecifikovaného (obuv, galantéria, tašky, šaty, pyžamo...) výhradne medzi podnikateľskými subjektami z portfólia E. P., čo spisový materiál zatiaľ nijak nespochybňuje, pričom neboli predložené žiadne tuzemské účtovné doklady, ktoré by dokladovali „vstup“ do tohto kruhu kolobehu tovaru, ktorý inak z hľadiska ekonomickej podstaty podnikania nemá zmysel. Naviac, to všetko doslova v obrovských množstvách, pričom orgány daňovej kontroly to nijak nezarazilo a tiež doslova obrovské tzv. vratky DPH z dôvodu inak formálnej správnosti ich uplatnenia porovnaním faktúr na vstupe a výstupe uznali.

V druhom prípade išlo o „kolobeh tovaru“, v rámci ktorého z trhového hľadiska spočiatku vskutku závažnú cenu sád hrncov Berghoff nedokladuje žiadny účtovný doklad, resp. aj v tomto prípade chýbajú „vstupné“ účtovné doklady dokladujúce pôvod hrncov.

... (nemožno nebrať do úvahy aj) ... prebehnuvšie väzby u viacerých obvinených. E. P. ako podľa prokuratúry "hlavný projektant" daňových únikov bol vo väzbe od 18.7.2005 do 15.3.2007, H. L. od 1.7.2007 do 22.12.2004, V. D. od 1.7.2004 do 5.1.2005, E. P. od 1.7.2004 do 8.11.2004 a A.. J. F. od 19.7.2004 do 5.1.2005. Ak by v novom súdnom konaní aj došlo k odsúdeniu pred súd postavených osôb, možno oprávnenne očakávať ukladanie trestov dokonca výnimočne znížených pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby v zmysle v čase spáchania skutku účinného § 40 „starého“ Trestného zákona, kde by výkon trestu snád len mierne presahoval dobu už vykonanej väzby, resp. by vznikli podmienky na konanie o podmiennečnom prepustení pred alebo tesne po nástupe do výkonu trestu. Za takejto situácie je teda minimálne otázne, či najmä časová investícia štátu pri akceptovaní ústavných a zákonných priorít činnosti orgánov štátu vrátane súdov súvisiacich s vybavovaním „urgentnej“ kriminality by bola riešením súladným napr. s ustanovením § 1 Trestného poriadku, ktorý definujú predmet zákona hovorí nielen o náležitom zistení trestných činov, ale aj o spravodlivom potrestaní páchatelov za náležitého rešpektovania základných práv a slobôd fyzických a právnických osôb.

Prvostupňový súd aj v tomto rozhodnutí poukázal i na participáciu štátu na umožnení páchania protiprávnych konaní minimálne kontrolou, ktorá mohla pokračovať dosledovaním ďalších tovarových a účtovných tokov, pričom súhrn týchto faktov ho viedol k záveru, že ide o „extrémny prípad“ umožňujúci zastavenie konania. S týmto názorom sa odvolací súd síce nestotožnil, vyššie uvedené úvahy súdu o neprimeranosti dĺžky trestného stíhania však nijak nespochybnil a doslova uviedol :

... Sťažnostný súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že daná vec nebola prejednaná v primeranej lehote súladnej so súdnou praxou. Nejde však o extrémny prípad, ako sa súd I. stupňa a obhajoba domnieva. Ustálená súdna prax prietahy v konaní neaplikuje na výrok o vine (oslobodenie spod žalovaného skutku - skutkov alebo zastavenie trestného stíhania), ale premieta tieto okolnosti do druhu a výmery sankcie, prípadne do upustenia od potrestania. Judikatúra tohto druhu je súladná nielen so zákonom, ale aj so záujmami verejnosti (generálna prevencia), a tiež s potrebami výchovného pôsobenia na páchatela (individuálna prevencia). ... Najvyšší súd Slovenskej republiky nevylučuje, že v úplne výnimočných prípadoch, ak páchatel zaujíma sebakritický postoj k žalovanej trestnej činnosti, prejavuje úprimnú ľútosť nad jej spáchaním, prípadne znížil, alebo uhradil spôsobený následok, je možné pre extrémne prietahy v konaní trestné stíhanie zastaviť. O takýto prípad však v danej veci nejde.

Za takéhoto stavu (prihliadnuc najmä k následku trestného činu, rešpektujúc názor odvolacieho súdu a doslova akútnej potrebe vyslovenia minimálne trestu prepadnutia veci a ochranného opatrenia zhabania veci) ani u C. H. nemožno upustiť od potrestania. Aj keď následky vo forme prebiehajúceho trestného stíhania trvajú neprimerane dlho, trestnú vec spôsobom ukončujúcim všetky následky zasahujúce do základných práv a slobôd, podobne ako u obžalovaných P. a A. V. nie je možné skončiť.

Preto súd aj obžalovanému H. uložil trest odňatia slobody mimoriadne znížený (ako už bolo uvedené, nevyužívajúc hranicu maximálneho zníženia trestu na jeden rok), ktorého výkon odložil na relatívne dlhú skúšobnú dobu. Mal za to, že takýto trest učíní zadosť všetkým vyššie opísaným princípom, ktoré je súd pri ukladaní trestu povinný rešpektovať. Vzhliadol pritom jedinou poľahčujúcou okolnosť a to bezúhonnosť obžalovaného pred spáchaním skutku, pričom trest v poradí druhý najprísnejší v skupine vecí sa týkajúcich trestov u C. H. je odôvodnený jeho bezpochyby dôležitým postavením v štruktúre celú trestnú činnosť riadiacich osôb ako i tým, že ako jediný sa k spáchaniu trestnej činnosti z osôb, u ktorých bola uznaná vina, nepriznal (priznanie sa a oľutovanie spáchania trestnej činnosti má pri úvahách o treste vždy pozitívny efekt pre páchatela).

Poškodený bol v zmysle názoru odvolacieho súdu z veci vylúčený a preto o jeho návrhoch na náhradu škody ani v tomto rozhodnutí rozhodované nebolo.

Z týchto dôvodov bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, pričom v časti sa takého konania dopustil konaním nebezpečným pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje v lehote 15 dní od jeho oznámenia. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Prokurátor môže podať odvolanie pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka. Poškodený môže podať odvolanie len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený. O odvolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky.